

SARVONŮV
ODKAZ
MIROSLAVA DVOŘÁKOVÁ

Romance o šíleném Ottovi a potrhlé Viole
Megasérie Metaprostor

SARVONŮV ODKAZ

Miroslava Dvořáková

Věnování

*Věnováno Michaele Rampasové, s poděkováním za vlídnou a
neokázalou podporu.*

Sarvonův odkaz

„Riiberion – předindustriální svět v Metaprostoru, nacházející se zájmovém okruhu Čtyřdohody. Vyznačuje se rozdělením na tři existenční roviny. V té základní a nejvíce hmotné žijí lidé, v dalších dvou, známých jako Nadsvětí a Podsvětí, existují bohové. Obě tyto božské roviny vznikly rozdělením původního Přísvětí, ke kterému došlo z vůle dvou znesvářených sester – bohyně Krassiony a bohyně Exis.“

(Sarvonova encyklopedie v kostce, vydala Sarvonova nadace, Sunnisen)

Pád Seveneku

Svívalo. Otta kráčel tichými ulicemi, obcházel zemřelé. Nákaza postupovala rychle. Stačila jedna jediná noc, než ji vítr roznesl po celém Seveneku.

Mazlíci byli u vytržení. Čerstvé maso a krev. Udělali si hostinu, jakmile začali smrtelníci hromadně padat k zemi. Otta je nemohl zastavit, ani se o to nesnažil. Totálně přežraní spokojeně podřimovali za jeho magickým rozhraním. Rychle by se vzpomatovali, kdyby vycítili jen vložku obav nebo agrese. I proto, stejně jako mnohokrát předtím, držel emoce pod kontrolou.

Prošel dokořán otevřenou bránou do sídla nejvyšší bohyně Beriony. Z bodců ozdobného kovového plotu zíraly hlavy sedmi nejvyšších seveneckých arcidémonů. Říkalo se o nich, že uměli svou paní odradit od nejhorších excesů. Zjemňovali její krkolomné vnosi do mezinárodních vztahů, zmírňovali kruté zákroky vůči domácímu obyvatelstvu. Taky se říkalo, že Berioně se jejich omezování začínalo zajídat. Kdyby se jí postavili všichni společně, byly by síly vyrovnané. Ale nic takového se evidentně nestalo. Hlavy vypadaly všechny stejně svěže. To znamená, že je bohyně zlikvidovala naráz. Ale koho na ně poslala? Obyčejní gardisté by to nezvládli. Že by na nich zkoušela účinky elixíru? Nejdřív arcidémony otráвила a pak jim přikázala, aby se pomordovali navzájem. Zemřeli v bláhové naději, že chrání příbuzné. Nemohli počítat s tím, že pozůstalí je dlouho nepřežijí.

Z oken se ozývaly tlumené skřeky. Otta usoudil, že Beriona to nebude. Touto dobou už musí být oslabená. Její magie se vyčerpává s každým dalším mrtvým. A těsně poté, co padne poslední uctívač, odejde i ona. Bohové neumírají jako smrtelníci. Rozplývají se ve veškerenstvu, prostě vyvanou.

Když chtěla Ottova matka Berionu odpravit, musela na to jít přes její uctívače. Jedině pokud všichni zemřou, bohyně znovu nepovstane. Protože Čtyřdohoda použití biologických zbraní přísně trestá, Exis ten útok navlékla jako epidemii.

Široké dveře vykládané dervosskou perletí byly pootevřené na škvíru. Otta se do nich opřel a zaklel, jak málem zakopl o bezvládného strážného. Teď jen najít toho tupce, kterého Beriona matince odloudila. Jakže se ten alchymista jmenuje? Grenedon. Ten přežije, protože on k místním smrtelníkům rozhodně nepatří. Ale radovat se z toho nebude.

V chodbě, v salonech, a dokonce i na schodišti leželi zkroucení nebožtíci. Tělesné schránky smrtelníků ztuhlé v poslední křeči se střídaly s pozůstatky služebných démonů, jejichž kůže se vrásnila a barvila do šedých odstínů, průběžně s tím, jak z nich vyprchávala bazální magie, aby splynula s pletení reality. Jak se Otta přibližoval k pokojům vládyně, míjel i ostatky nižších bohů seveneckého pantheonu. Stříbrně světélkovali, jejich hmotná podstata se rozpouštěla, někteří byli téměř průsvitní. Jejich vládkyni našel Otta v ložnici. Ležela oblečená na velké posteli, oči obrácené v sloup, zrychleně a povrchně dýchala. Beriona nikdy nebyla kdovíjaká krasavice, ale když byla ještě v kondici, používala iluzorní slupku,

díky které nos vypadal menší, ústa byla méně široká a oči se zdály větší a zářivější. Jako každá stará bohyně si uměla zařídit, aby osoby v její blízkosti viděly jen to, co sama chtěla. Na Ottu její triky nezabíraly. Její tvář mu vždycky připomínala ptáka s velkým zobákem, a teď bylo patrné, že ji odhadl přesně.

„Kdo chce moc, nemá nic,“ houkl, i když věděl, že bohyně jeho přítomnost už nevnímá.

Byl znechucený, že se toho musí účastnit. Ale nejvíc ho štvalo, že se má špinit s idiotem, který na rozdíl od něho měl na výběr. Alchymistu nikdo nenutil se s matčíným spolkem zaplétat. A ještě byl tak hloupý, že tři z ansámblu zradil ve prospěch té čtvrté. Jistě nebude daleko.

„Kde jsi, chcípáku?“ zařval.

„Uvau, uvau, graum, granum,“ ozvalo se z vedlejší místnosti.

Uviděl tam hromadu šatů, které předtím někdo nejspíš vyházel ze skříní. A v ní se zmítal chlap. Jako kdyby byl žížala, snažil se do té kupy svršků zavrtat. Slintal a hekal. Sytě zelené oči měl vytřeštěné, delší plavé vlasy zpocené a přilepené k lebce. Jeho obličej byl stažený do šklebivé grimasy. Ottu zarazilo, že byl tak mladý. Nevypadal jen zachovale, jako většina nesmrtelných, kteří si umí udržet pevnou postavu, pružné svaly a svěží pokožku, ale jejich rozhraní na ně prozrazuje, že existují už věky. Ne, tento je opravdu mladý. Chlapec, kterému není víc, než dvacet let.

„Gredone?“ houkl Otta.

„Uvau, uvau, grrruuu.“ Oslovený nebral Ottovu přítomnost na vědomí. Magické rozhraní měl na cucky, bylo s podivem, že se ho stále drželo, a že kluk nevyvanul.

Otta ani nemusel budit mazlíky. Chlapec nevypadal, že by se chtěl prát. Spíš potřeboval léčitele. A místo toho bude dopraven k Exis, která se jej všemi hnusnými způsoby pokusí přinutit, aby jí uklohnul její vlastní dávku dryáku. Nevyjde jí to, protože alchymistova mysl je nepoužitelná. Matka spláče nad výdělkem, což je jen dobře.

Na malém stolku před zrcadlem stála zavíčkovaná láhev z neobyčejně tlustého skla, s jantarově zbarveným obsahem. Otta láhev zvedl a zatřepal s ní. Kapalina uvnitř byla tak hustá, že se jenom líně převalovala. Vypáčil víko a přičichl si. Ucítil olej z paridiánských ořechů a zatočila se mu hlava. „Tady ho máme,“ zavrčel.

Měl před sebou elixír, který Gredon vyrobil pro Berionu a který ona podle všeho už otestovala na svých arcidémonech. Podle toho, co řekla Exis, jsou výpary Zmatečnicku jedovaté pro smrtelníky a zvířata. U démonů a běsů navozují nevratné otupení mysli. Na bohy, arcidemony a draky se devastující účinky projevují až po mnohačetném použití. Otta jako míšenec by byl dávno na zádech, kdyby ho nechránili jeho nehmotní nájemníci. Všechno zlé je někdy pro něco dobré.

Opatrně láhev zase zazátkoval a položil na místo.

„Uggrum, grmmmm,“ upozornil na sebe alchymista.

Otta chudáka ignoroval a pomalu se posadil na lavičku před zrcadlem. Až doposud nevěřil, že matčino mnohaleté bláznění po

Paridiánském parfému přinese ovoce. Ale nemožné se stalo. Horečnatě přemýšlel, co s tím.

Příběh dryáku sahal hluboko do minulosti, až do před netrebského období. Podle nejstarší legendy se tradovalo, že osoba božského původu, postříkaná Paridiánským parfémem, kterému se taky říkalo Zmatečník anebo Zhouba Mastarova, dokáže vnutit svou vůli i těm nejsilnějším bohům, pokud se k nim dostane dost blízko.

Taková pitomost nemohla nikdy fungovat, říkali zasvěcení. Vždyť by to byla naprosto dokonalá zbraň! Kdyby skutečně existovala, rozbila by přirozenou rovnováhu mezi mocnostmi v Metaprostoru. Prostě nesmysl.

Nedávno se ovšem Ottově matce dostala do rukou kopie Sarvonovy závěti. Sarvon Arci-Quinn byl mizeonský encyklopedista, historik, sběratel a lingvista. Byl popraven za velezradu, ale jeho životní dílo Encyklopedie Metaprostoru je dodneška aktualizováno. V závěti Sarvon mimo jiné varoval před užitím Zmatečného elixíru z Parídie. Někteří znalci z toho odvodili, že s tím elixírem musel mít nějaké zkušenosti. Jiní tvrdili, že nelze ověřit, zda je ta kopie skutečně opsaná podle originálu, když originál se dávno ztratil.

Ottova matka Exis, nejvyšší bohyně riiberionského Podsvětí, uvěřila, že kopie je pravá. Rozhodla se elixíru využít, vyrovnat si jeho pomocí účty se svou sestrou a věčnou konkurentkou, nadsvětlní bohyní Krassionou.

Svět Riiberion byl původně úplně normální. Na hmotné rovině bytí žili smrtelníci a v jemnohmotném přívětí panovali bohové, kteří usměrňovali dějinný vývoj. Fungovalo to uspokojivě, dokud mezi sebou nezačaly Krassiona a Exis, soupeřit. Obě si totiž umanuly na

téhož chlapa, kterým byl riiberionský bůh Rozkladu, Zmar. Ten idiot několik staletí flirtoval střídavě s oběma, až se nakonec přiklonil na stranu Krassiony, což byla poslední kapka. Nejdříve se v lidském světě hroutily jen chrámy, později celá města. Tisíce mrtvých, zničené metropole a rozdupaná pole Krassionu s Exis nezajímaly, ztráty v lidské říši jenom kořenily jejich vzájemnou zášť. Když už to vypadalo, že veškerý život na Riiberionu zanikne, použila Krassiona nejmocnější tvůrčí magii a rozdělila lidský svět na dvě sféry vlivu. V jedné bude panovat ona, tu druhou nechala Exis. Zapomněla, že hmotný a nehmotný svět jsou propojené, a jaksi nedopatřením se jí povedlo rozdělit i původní Přísvětí. Zformovaly se dvě nové jemnohmotné existenční roviny, jedna pro Krassionu a druhá pro Exis.

Zatímco bůh Zmar po chvatné svatbě s Krassionou stále častěji pobýval v cizině, aby měl klid, Exis se s rozdělením riiberionského Přísvětí nikdy nesmířila. Tvrdila, že ona dostala tu nudnější a méně výnosnou existenční polovinu, a že ve smrtelném světě získala tu méně úrodnou a méně zajímavou sféru vlivu. Nebrala na vědomí, že povaha její domény odpovídá jejímu mentálnímu nastavení a že záleží jen a jen na ní, jak budou smrtelníci v její sféře prosperovat. Otta ji podezíral, že pravým důvodem její trvalé nespokojenosti byl fakt, že s tím rozdělením nepřišla ona, ale ta druhá.

Exis přísahala, že jednoho dne sestru přinutí Přísvětí navrátit do původního stavu. Zmínka o Paridiánském parfému v Sarvonově závěti jí k tomu dodala novou energii. Uvěřila, že pomocí elixíru získá nazpět Zmarovu přízeň, a především přivede Krassionu k poslušnosti.

Otta nevěřil, že by mohla uspět, ale tvrdě ji podcenil. Matka postupně získala spojence, z nichž každý měl s Krassionou nějaké nevyřízené účty. Trvalo to roky, ale nakonec sehnali jak recept na elixír, tak alchymistu, který dryák dokáže vyrobit.

Ze Sarvonovy závěti věděli, že elixír má nebezpečné vedlejší účinky. Nejdříve potřebovali vyzkoušet, jak s ním nakládat a jak ho dávkovat. Beriona Sevenecká nabídla pro účely zkoušky zázemí na svém výsostném světě. Odněla alchymistu na Sevenek, aby poprvé elixír sestavil a vyzkoušel právě tam. Fungovalo to až příliš snadno. Díky elixíru se Berioně povedlo osvobodit od otravných rádců, ale současně jí došlo, jak moc je Paridiánský parfém nebezpečný. Došlo jí, že kdyby se o elixír podělila, do skonání věků by žila v nejistotě, že někdo ze spojenců ten dryák použije proti ní. Vzkázala tedy Exis, že ji poměry na Riiberionu zase tolik nezajímají, a že si alchymistu i s receptem raději ponechá pro sebe. Byla si jistá, že když bude mít elixír plně v držení, její bývalí kumpáni si na ni netroufnou. Toho, že by na ni žalovali Čtyřdohodě, se nebála, protože v tom byli namočení všichni.

Rozlícená Exis vymyslela plán. Nejdříve si najala imunology z Gartienu. Objednala u nich kmen infonové nákazy sestavený přímo na obyvatelstvo Seveneku. Potom Ottovi přikázala, aby nákazu na Sevenek přenesl. *Dohlédneš, aby Beriona zemřela, řekla mu. Alchymistu Grenedona mi položíš k nohám. A rozhodně mi přineseš veškerý zbývající elixír, který tam najdeš,*

Takto se to všechno semlelo.

Teď už Ottovi zbývalo ubohého alchymistu popadnout a odnést.

Podíval se hustý žlutooranžový obsah láhve.

Představa, co by se asi dělo, kdyby se Zmatečník dostal k matce ještě dnes, a co všechno by s ním mohla provádět, Ottu neskutečně popuzovala. Jeho srdce začalo tlouct rychleji, mazlíci dřímající za rozhraním se začali probouzet. Aby je uklidnil, jal se pomalu a pravidelně dýchat. Když zase spokojeně spali, vstal a vzal láhev do ruky a přistoupil k otevřenému oknu. Vyklonil se ven, a vší silou láhví mrštil z výšky tří pater na kamennou dlažbu.

Křach.

Mazlíci s podrážděným *Háááá!* vyrazili z úkrytu Ottova těla. Jejich mlhavé údy podobné třásním studeného černého kouře se vlnily a mihotaly, zkoumaly interiér pokoje, ve snaze identifikovat možnou hrozbu.

„Nic se neděje,“ řekl nahlas Otta. „Jenom mi něco spadlo.“ Nakoukl dolů a s uspokojením sledoval, jak se obsah roztéká a ulpívá ve spárách mezi dlaždicemi.

Černé třásně mezitím začaly zkoumat tělo nepřičetného chlapce. Téměř něžně ho obtáčely a válely po podlaze. Pohrávaly si s ním, jako když hospodyně koření kus masa, které se chystá šoupnout na pekáč. Byli přesycení a zemdlení, ale to neznamenalo, že by nezvládli ještě dezert. *To je ten alchymista? Nějak zmožený! K čemu asi bude? Opravdu ho madam potřebuje?*

„Kšá!“ okřikl je. „Odcházíme.“

Jakmile se mazlíci neochotně stáhli za jeho magické rozhraní, sklonil se k hochovi a brouknul: „Nic ve zlém, troubo.“

Škoda, že bez alchymisty se vrátit nesmí. Doufal, že kluk přišel o rozum, což bude nejlepší pro všechny. Hodil si tělo přes rameno a otevřel si portál do riiberionského Podsvětí.

Dražební palác v riiberionském Podsvětí

Trhlinou v pletení jsoucna Otta proskočil na zadní terasu matčina sídla. Formální zdobenou bránu v průčelí komplexu Dražebního paláce nepoužíval. Darmo na sebe zbytečně upozorňovat.

Přistál jako postřelená kachna, protože alchymista sebou nekontrolovatelně házel.

Ještě vydýchal obvyklou nevolnost po přesunu, když zaslechl mnohohlasný povyk, následkem čehož se obezřetně nahrbil.

„Dělej!“

„Do toho! Do toho!“

„Co se tam motáš, ty bečko hnisu?“

„Podraz mu nohy, vytrhni mu ten koš!“

Na travnatém plácku dole pod terasou probíhalo improvizované feretové utkání. Zelení démoni s dlouhými ocasy soupeřili s rohatými protějšky v rudém provedení. Všichni zelení, až na ty ocasy a barvu kůže, nesli v obličejích rysy Ottova nevlastního bratra Jasena. A všichni červení vykazovali podobu s Jasenovým dvojčetem, Šeranou.

Mazlíci vyburcovaní popraskem se vzrušeně vzejali a zařvali: *Hra! Hra! Hra!*

Jejich hlasy burácely v Ottově mysli. Nikdo jiný ho slyšet nemohl. Ottu zatraceně brněla hlava, a taky to rozptylovalo pozornost. Nic příjemného.

Držte se zpátky, pitomci, varoval je.

Na hřišti se zatím zelení a rudí borci přetahovali o proutěný košík, naplněný černými hady. Družstvo, kterému se podaří dopravit děravé zavazadlo do soupeřovy branky, získá bod. Hadi v koši podrážděně syčeli, stáčeli se do smyček, a pokoušeli se nejisté útočiště opustit. Feretu kdysi vymysleli znudění arcidémoni z Mizeonu. Jeden by nečekal, že něco tak hloupého se ujme i jinde.

Sssss! Sssss! Chceme se podívááát! vztekali se mazlíci uzamčení uvnitř Ottovy bytosti. Doráželi na rozhraní, v bláhové naději, že jim bude dovoleno sledovat utkání vlastními smysly. To jim ale nemohlo projít. Kdyby je Otta pustil, někdo by si jich mohl všimnout a Exis by jim to spočítala všem. Mazlům nezbývalo, než sledovat hru Ottovýmá očima a naslouchat jeho ušima.

Šerana s Jasenem přihlíželi zápasu shůry, opření o kamennou zídku, společně s partou patolízalů z elitních rodin vyšších démonů. Povzbuzování a všeobecnou dobrou náladu umocňoval bělavý opojný kouř, stoupající z mělkých kamenných mís uložených po stranách schodiště.

Ottův vpád vyburcoval vedraly uvázané podél palácových stěn. Jejich šupinaté hlavy se otočily, řetězy zachrastily. Otta zůstal v bezpečné vzdálenosti a pozoroval, jak se zvedají ve snaze dostat se blíž, jak cení zuby a mávají opancěrovanými ocasy.

Byli vycvičení reagovat na vetřelce, ale Ottu znali, proto ho většinou nechávali na pokoji. Odjakživa věděli, že má za rozhraním ještě něco dalšího – co je stejně dravé jako oni. Ale dnes vyváděli jako pominutí. Že by je vydráždilo Ottovo břemeno?

Moje kořist není vaší kořistí, upozornil je telepaticky Otta. Dal do toho vzkazu dostatek moci, nejspíš i trochu zarsšel, a zamířil k dvoukřídovým vratům. Vážně nechtěl, aby si ho sourozenci všimli. Vedralí povyk skoro zanikal v randálu kolem sportoviště. Dvojčata stála u zídky, dál otočená zády a sledovala zápas. Už to vypadalo nadějně, když tu se jeden vedral odrazil, a skočil Ottovi po krku. Dostal se tak blízko, že Ottu ovanul jeho kyselý dech. Zuby zacvakaly, řetěz se napjal a strhl zvíře zpět. Ostatní sborově zavylí.

Šerana se otočila. Jakmile zaznamenala Ottův náklad, šťouchla do bratra.

Jasen písknutím přerušil zápas. Rázně k Ottovi vykročil a ukázal prstem na alchymistu. „Co tu máme? To rozhraní – hm, vypadá zajímavě.“

Šerana přiskočila blíž a pokusila se zvednout zajatcovu hlavu, aby mu viděla do tváře. „Kdo je to?“

„Nesahat,“ křikl Otta. Ale už bylo pozdě. Draveni, podobní cákancům tmy, vyšlehli skrze Ottovo rozhraní, na miniaturní okamžik se zhmotnili a žahli Šeranu po natažených pažích.

Sestra bolestně vykvikla a zasykala Ottu hromadou nadávek na téma ubohých omylů prozřetelnosti, tupých a polointeligentních zruďných kříženců zvířat, lidí a bohů.

„Máš se ode mě držet dál,“ zasyčel Otta. „Opakoval jsem ti to nejmíň stokrát.“

Šerana byla z obou dvojčat tou hloupější. Skoro, jako kdyby veškerý rozum připadl na jejího bratra. Nikdy nepochopila, že bytosti okupující Ottovu mysl a tělo, nejsou prostými výplody kreativní magie, uplácány po svačině z dlouhé chvíle, aby se v podvečer zase rozplynuly. Kdysi dávno se Otta pokusil jí vysvětlit, že jeho tři draveni nemají s obyčejnými démony vůbec nic společného, ani evolučně ani historicky. Ale ona to stejně brala tak, že pokud něco nazýváme stejně, není důvod o tom uvažovat jinak. Marnost nad marnost.

„Uhgrfm,“ zablekotal zajatec.

Jasen se poťouchle usmál. „To neseš matce?“

„Ovšem,“ houkl Otta. Kdyby řekl cokoliv dalšího, se zlou by se potázal. Exis držela svá dvojčata od problémů stranou. Používala je jako vizitku civilizovanosti a krásy podsvětní říše. Jasen a Šerana, oba dokonale tvarovaní, s jemnými rysy, ušlechtilými gesty, hrášky z jednoho lusu, vzdělávání a trénování ke konverzaci v nejvyšších kruzích. Až na to, že u Šerany se úsilí, vynaložené na vzdělání, poněkud minulo účinkem.

„Jako dobrý lovecký pes,“ zaševalil chladně Jasen. „Nic jiného nejsi.“

Třískni ho! doporučil první z mazlíků. Byl z nich nejvíc temperamentní.

To nemůže, je to syn naší madam. Zlobila by se, lamentoval další, který byl nejvíce užvaněný, a jehož zálibou bylo vysvětlování a zdůvodňování.

Není dobré, když se máti zlobí, dodal ten třetí, poslední a nejzákladnější.

Otta jejich neslyšné kecy ignoroval, i když s nimi v této chvíli nebyl v rozporu. Nebylo radno si začínat s Jasenem, pokud nechtěl týden bručet zazděný v matčině pokladnici jen ve společnosti tří nakrknutých dravenů. To už měli za sebou. S vědomím, že nejvíc Jasena naštvě, když mu kompliment vrátí, houkl: „Raději k lovu než pro okrasu.“

„V tvém případě z nouze ctnost,“ kontroval Jasen. Narážel na Ottův zanedbaný exteriér, což činil často a rád. Dělal mu dobře se vymezovat jako ten krásný, úspěšný a šťastný. Ale Otta věděl, že je to jenom maska. Exis Jasenovi nezastírala, že ho porodila z politických důvodů. *V nejistých časech nic nepojistí stabilitu bezpečněji než vlastní krev,* říkala.

Otta nikdy nedokázal rozpoznat, jestli Jasenovy jedovatosti vůči jeho osobě pohání nenávist nebo pouhý strach. Zda je to štítivá zášť kvůli Ottově pochybnému původu, nebo panická hrůza ze ztráty matčiny přízně. Možná, že nejvíce bratra motivovala obava z toho, co by z něj zbylo, kdyby Exis poslala Ottu s mazlíky právě na něj. Jasen totiž jako jeden z mála věděl, co jsou Ottovi nájemníci zač.

U Šerany Otta žádné pochybnosti neměl. Její myšlení a komunikace fungovaly na jednodušší rovině. Odvíjely se od napodobování toho, co řekl nebo dělal Jasen.

S blekotajícím a chrchlajícím chlapcem na rameni Otta předupal naleštěné chodby vedoucí do dražebních sálů. Hemžilo se to tam nebešťany z blízkého i dalekého okolí, ale on se jim pečlivě vyhýbal.

U hlavního schodiště mu zastoupila cestu Somnia Laudana, jedna z povznesených. Položila Ottovi ruku na levé předloktí. Cílevědomě se zavlnila, černé vlasy se rozlétly jako lesklá záclona. Vůbec nebrala na vědomí šílícího alchymistu na Ottově rameni. Smyslně se usmála. „Moc práce, zlato?“

„To snad vidíš,“ odsekl a chtěl jí dál.

Sevřela rukáv jeho vojenského kabátu a zapředla: „Jak je to dlouho, co jsme se neviděli?“

Unaveně si povzdechl. „Vážně nemám čas to počítat, drahoušku.“ Byla krásná, a hlavně ke všemu svolná, což on jako nejméně významný potomek bohyně nemohl ignorovat, pokud nechtěl hledat útěchu u jejích méně pěkných konkurentek.

Postavila se na špičky, aby mu byla co nejbliž, provokativně si olízla rty. „Dnes v noci tě paní už nikam nepošle. Budu čekat.“ Vycenil zuby a přikývnul, což ona pochopila jako souhlas. Pustila jeho rukáv a odtančila.

Nadhodil si břemeno na rameni, stoupal po schodech a přemýšlel, jestli mu ty schůzky s ní stojí za potenciální potíže. Somnia Laudana se jako všechny matčiny velekněžky narodila jako člověk. Po smrti byla přenesena do Podsvětí a přeměněna v nesmrtelnou démonku, aby mohla dál pokračovat v činnosti, kterou uměla nejlépe, a sice intrikovat. Otta měl rád její tělo, ale bylo těžké s ní trávit čas, protože z něj neustále dolovala informace. A když se zapomněl a na některou z otázek v zápalu vášní odpověděl, Somnia to okamžitě začala roznášet. Ani matka neviděla ráda, když se Otta „zahazoval“ s povznesenými, ale stejně tak se jí nelíbilo, když se přátelil s plnokrevnými bohy. *Dávej si pozor, aby si některá z těch tvých ženštin nevšimla, že s tebou není sama...* Jistě. Vždy tu bylo riziko, že zvědaví draveni neudrží na uzdě temperament, a že se v nějaké emočně vypjaté chvíli protáhnou skrze rozhraní, aby byli takříkajíc lépe v obraze. Ale ani všemocná Exis nebyla tak pošetilá, aby uvěřila, že její syn žije jako mnich. Přesto si Otta dával pozor a držel tyto záležitosti pod políčkou, jak jen to s ohledem na užvaněné draveny bylo možné.

Vstup soukromého křídla střežila dvojice vedralů. Tihle nebyli přivázaní a nosili uniformy. Chodili po dvou, místo dlouhých opancéřovaných ocasů jim z páteře vyrůstalo jenom krátké kyvadlo. Oplývali dokonalejším intelektem než jejich bratrance u terasy za palácem. Dokázali dát dohromady několik jednoduchých slov, rozuměli povelům, a měli rádi rytmickou muziku. Byly výsledkem matčina dlouholetého šlechtění, a byli jí absolutně oddáni. Jejich hlavním posláním bylo doprovázet a hlídat hosty, kteří měli dostatek

odvahy přijmout soukromé pozvání. Exis, jako znalkyně uměleckých artefaktů, zásadně uchovávala nejvzácnější muzejní kousky v depozitáři, zatímco v interiérech měla kopie. To ale méně chytrí z hostů nevěděli. Nejednou se stalo, že návštěvník podlehl pokušení a pokusil se něco ukrást, načež byl vedralí hlídkou přistižen a zle potrhán nebo dokonce sežrán podle toho, co byl zač.

Otta na šupinaté strážné přátelsky kývnul a oni zavrčeli na znamení, že je očekáván. Vpustili ho do předpokoje, kde na širokém polštáři dřímala na vejcích Exisina oblíbená vedralí samice. Dříve než ho vedralka vzala na vědomí, vtrhl do matčiny pracovny.

Bohyně Exis, nejvyšší vládkyně Podsvětí, seděla za stolem a pročítala nějaké papíry. Bez líčidel, s vlasy stočenými v nedbalém uzlu, zahalená do pohodlného, trochu ošoupaného purpurového županu se sametovým leskem, působila téměř neškodně. „Jak to šlo na Seveneku?“ broukla.

„Úkol splněn,“ houkl.

Mazlíci se bujaře prodrali skrze Ottovo rozhraní. Byli nadšení, že se můžou protáhnout. Bylo jim to dopřáno, když byli s Ottou sami, nebo při krmení, anebo v přítomnosti Exis, kterou respektovali jako svou paní. Jako černá svatozář se rozvlnili kolem Ottovy postavy. „Madam! Naše velkolepá! Nejvyšší Paní!“ ševalili trojhlasně. Opatrně se natahovali přes širí stolu až do Exisiny těsné blízkosti.

Matčiny rty se prohnuly ve vzácném záchvěvu laskavosti. Natáhla k nim ruce, dovolila jim, aby ji ovjeli prameny tmy, aby hladili její kůži. „Tak jaká byla výprava, lumpíkové moji? Nakrmili jste se do sytosti? Co moje drahá Beriona?“

„Už je po ní!“ zahřímali trojhlasně.

Konečně se podívala přímo na Ottu. Pochopil, že polední otázka patřila jemu. „Když jsem ji viděl, byla v posledním tažení,“ potvrdil.

„To jí patří,“ konstatovala.

„To jí patří! To jí patří! To jí patří!“ skandovali podlézavě hladovci.

Umlčela je rázným gestem a oni se okamžitě stáhli. Otta nikdy úplně nepochopil, na jakém základě jejich vazba na Exis funguje. Tipoval to na kletbu. Hodně komplikovanou a „těžkou“, takovou, kterou musela Exis splétat hodně dlouho a s velkými náklady.

„Pověz mi to všechno popořadě, Ottumore,“ vyzvala ho.

Udělal to s přehledem a stručně. Vynechal jenom tu epizodu s rozbitou lahví. „Cizinci, co nákazu přežili, to brzy ohlásí Alianci,“ dodal nakonec.

„Neviděli tě?“

„Jistěže ne. A i kdyby, Aliance nebude nic riskovat. Promění Sevenek v hromadu prachu dřív, než uvědomí Čtyřdohodu. Dávám tomu tři dny, ne víc.“ Plácnul chlapa po zadku. „Kam ho mám složit, máti?“

Exis upřela pohled na Ottovo břemeno. Nespokojeně nakrčila nos. „Co je s ním?“

„Nevím,“ zavrčel. „V takovém stavu jsem ho našel. Místo mozku má blátivou kaši.“

„To je nemilé,“ prskla. „Přesně tak se projevují účinky předávkování, jak je popsal Sarvon. Ale ty hrozí až po dlouhodobém užívání. On ten elixír vyrobil sotva před týdnem.“

„Asi to uklohnul silnější, než čekal,“ prohodil.

„Může za to Beriona, ta mrcha,“ prskla. Vstala od stolu a šla se podívat zblízka. Položila ruku s roztaženými prsty na chlapcovu klimbající hlavu. „Zajímavé,“ poznamenala. „Jeho rozhraní pořád drží. To bude tou silnou krví. Z otcovy strany z tenerisských bohů a po matce z rodu robustuanské nejvyšší bohyně.“

Ottu cizincův původ ani v nejmenším nezajímal. Nejraději by už vypadl. Zamířil ke kanapi pod oknem. „Můžu ho položit sem?“

„V žádném případě!“ naježila se. „Celé by to zaneřádl. Zanes ho do vyšetřovny. Svlékni ho, polož na vyšetřovací stůl a dobře ho přivaž.“

Její nakaširovaná útloučnosť ho dávno nevzrušovala, ale tohle nesnášel. „Nemůže to udělat nějaký tvůj poskok?“

Zavrtěla hlavou a shovívavě se usmála. „Copak máš tak důležitého, že mi nemůžeš pomoci? Mazlíci jsou nakrmení, necítíš žádné nepohodlí, nemáš si nač stěžovat, Ottumore.“

Otta alchymistu přenesl do soukromého křídla, kde měla Exis kabinet, vyšetřovnu a laboratoř. Položil ho na vyšetřovací stůl, a začal ho svlékat. Bylo to jako hlídat pytel plech, protože hochovy ruce a nohy se trhaně zmítaly. Když byl nešťastník připoutaný kovovými obručemi, uklidnil se. Skoro to vypadalo, že uvítal něco, co udrželo jeho údy na místě. Ležel na bříše, hlavu měl položenou na stranu. Zkroucené rysy jeho tváře se vyhladily. Otta až nyní zaznamenal anatomické detaily. Vzpomněl si, že Exis zmínila jeho původ.

Z otcovy strany Tenerisan, z matčiny Robustuan. Proč ho příbuzní lépe nechránili, proč ho nevarovali? Jak se ten kluk mohl dostat do takové šlamastiky?

Potom přišla Exis, převlečená do praktické šedé tuniky a kamaší. Způsobem, jakým to dělala už nesčetněkrát, položila ruce na věžňovo temeno, aby mu pronikla do vědomí. Jakmile její magické rozhraní narazilo na to chlapcovo, v místnosti se zablesklo. Zajatec vytřeštil oči a vzepjal se, co obruče dovolovaly.

Exis zařvala. Magický výron ji odmrštil na opačnou stranu pokoje. „Co to sakra, je?“ zaječela.

Ottu napadlo, že ten odpor způsobilo zajatcovo rozhraní. Přestože je roztržité, instinktivně chránilo aspoň to, co z jeho nositele zůstalo. To jen potvrzovalo jeho sílu.

Bohyně se pomalu zvedla, a vzala ze stojanu těžký bič z dračí kůže.

Otta už už otevíral ústa, aby jí řekl, tady že bitím nic nezmůže. Zajatcův rozum je nenávratně v háji. Neexistuje žádná bolest, která by ho mohla dát dohromady. Ale sveřepý výraz v její tváři mu napověděl, že v tomto rozpoložení by nebrala jeho doporučení vážně. Vyložila by si to jako změkčilost a malou důvěru v její schopnosti z jeho strany. Jediné, čeho by tím docílil, by byl trest.

Exis se znovu přitočila k mládencově hlavě. Tentokrát si dala velký pozor, aby své rozhraní udržela uvnitř sebe. Opatrně hochu uchopila za chomáč plavých vlasů a zašeptala: „Víš, kdo já jsem?“

„Přšššš,“ vypravil ze sebe. Nebyla to vědomá odpověď. Spíš reflexní reakce.

Exis zatahala za hochovu čupřinu. Jeho hlava se nadvzdela jen natolik, co krihonitová obruč kolem krku dovolila. „Jsem Exis Riiberionská, a ty mi dlužíš přípravu jistého elixíru. Už si vzpomínáš?“

Otta si pomyslel, že kdyby trochu více zapáčila, mohla by tu hlavu urvat. Ale ani to by zajatce s tak silným rozhraním nezabilo. Naneštěstí pro něj.

„Grrrm,“ zablekotal mládenec.

„Tak ty si budeš ze mě utahovat?“ Uchopila násadu biče do obou rukou. „Já tě z toho zatmění myslí rychle vyléčím!“ Napráhla se a švihla.

Zajatec se znovu vzepjal a z jeho popraskaných rtů se prodralo vyděšené zaúpění.

Otta sledoval, jak bič dopadá zas a znova na mládencova záda, zadek a stehna a poslouchal ten zoufalý řev, zatímco hladovci zvědavě vířili kolem něj. Usilovně se soustředil, aby zůstal klidný, protože je nechtěl vyburcovat k nějaké pitomosti. Ještěže jsou nažraní, jinak by byli celí říční se zapojit.

Opíral se o sloup s rukama založenýma na prsou. Čelisti ho bolely, jak silně je zatínal. Tohle se mu nikdy nepřestane hnusit. Kdyby jen mohl, zavřel by oči, a ucpal by si uši. Věděl, proč u toho Exis nikoho jiného nechce. Kryje si záda, protože zajatec je zatracený prominent. To je divné. Tenerisských a robustuanských bohů je jen hrstka a jsou mezi sebou rodově spříznění. Vždyť ten kluk může být snadno příbuzný těch, co jsou na trůně.

Otta chápal, proč chce máti alchymistovu přítomnost v laboratoři utajit a proč nevěří ani démonům, které sama stvořila. A taky věděl,

že o jeho loajalitu se Exis nebojí. Protože ona si ho přece zplodila, porodila a vychovala přesně k takovému účelu.

Zpočátku vyrůstal v blažené nevědomosti mezi riiberionskými smrtelníky, v sídelním městě Orkenu, v péči soukromých učitelů a vojenských instruktorů. Jeho otcem byl orkenský král Uvyen Hrozivý. Vinou nemoci nebyl Uvyen schopný zplodit životaschopného dědice, poprosil proto podsvětní bohyni o pomoc. Exis ho vyslyšela. Slíbila mu syna, dokonce se nabídla, že ho sama porodí. On bude mít dědice, ona získá dobře ovladatelného polokrevného potomka. Dohodli se, že Otta prožije prvních šedesát let v orkenské říši, pořídí dynastii následníky, a teprve potom se odebere do Podsvětí k matce.

Otta se s otcem vídal zřídka, ale vzpomínal na něj v dobrém. Do dneška pamatuje na jeho chraplavý hlas a na vůni oleje, kterým si sám čistil zbraně. *Na tvé zbroji záleží tvůj život, Ottumore. Nikdy ji nedávej do pracek hloupým slouhům, nebo na to doplatíš.*

Když bylo Ottovi patnáct, Uvyen padl při dobývání Sevidionu. Rázem zdědil říši vyčerpanou válečnými výpravami, se zpovykanou šlechtou a zbídačelým a nedůvěřivým obyvatelstvem. Plánoval zúrodnit kamenité planiny, vysadit nové lesy, vyhloubit vodní nádrže, obnovit cesty, založit nové školy, podporovat rozvoj řemesel a umění. Jenom co začal ty plány uskutečňovat, vzpomněla si na něj Exis.

Stalo se to v den jeho šestnáctých narozenin. Všechna orákula v chrámech po celé orkenské říši skandovala jedinou a tutéž zprávu: *Klaňte se mé krvi, orkenskému králi Ottumorovi!* Novina se šířila silou

vichřice. Nestávalo se často, aby se některý z bohů – ať podsvětních, nebo nadsvětních, přihlásil k příbuzenství se smrtelníkem.

Byl by rád žil stejně jako doposud, kdyby se mu Exis nezačala věnovat. Jedné zlé noci ho přenesla ze světa lidí do podsvětní říše. Ozámila mu podrobnosti dohody s Uvyenem, a nastínila mu jeho zářnou budoucnost. Čeká ho dalších čtyřicet let mezi lidmi, než bude povznesen, ale ona že pomůže s přípravou. Potom Ottu uspala, a věnovala mu prvního dravena. Pomocí kleteb ho v něm ukotvila, a napevno je spolu svázala. Poté, co se Otta probral, mu Exis nařídila, aby symbionta ve všem poslouchal. *Pochází z počátku času. Nebylo snadné ho ulovit. Bude tvým učitelem, strážcem a pomocníkem. Kdyby tu pohládal samostatně, parchanti z Aliance by mi ho zabavili. S tebou bude v bezpečí a ty budeš v bezpečí s ním.*

Dokonce i dnes, po stovkách let, si Otta naprosto přesně vybavoval, jak se cítil, když se mu cizí entita začala vlamovat do myšlenek. Jeho vůle mu nepatřila, protože měl problém odlišit, co chce on, a co mu našeptává ten parazit. A potom tu byly jeho potřeby. Draven se živil masem a krví teplokrevných tvorů, ze kterých nasával vitální energii. Z toho důvodu bylo nezbytné, aby jeho potrava v době krmení ještě žila.

Ottu nájemníkovy choutky nezřízeně děsily. Oddaloval krmení do nejzazších mezí, zamykal se v pokoji bez oken, škvírou pode dveřmi prostrkoval klíč. Nehty si drásal obličej, ostrým střepem si řezal žíly, ale ten zatracený parazit mu vždycky zabránil se zabít. Tak alespoň mlátil hlavou o zeď a skučel. Po nocích se plížil potměným

matčiným chrámem a žadonil, aby ho raději zabila. Ale orákula zůstávala v klidu a Otta bez odpovědi.

Potom ho hladem nepřičetný draven zcela ovládl. Otta rozlámal dveře holýma rukama, načež se vyřítit na první potravu, která se mu dostala do cesty. Služebnictva v paláci valem ubývalo. Někdy v té době začali poddaní předtím tak slibnému mladému orkenskému vladaři říkat Ottumor Šílený. Tři generálové se pokusili ho udusit polštářem, ale hladový draven je všechny zmasakroval a snědl. Další už to raději nezkoušeli.

Když Otta nepřestával s dravenem bojovat, a neustále sám sebe zraňoval, Exis ho znovu unesla a vložila do něj toho druhého, a nakonec i třetího. A všichni tři prahli po krmení. Tehdy Otta pochopil, že jeho nájemníci jsou stejně nesvobodní, jako on sám. Uzavřel s nimi příměří: on jim čas od času dopřeje potravu, za podmínek, které sám vybere, a oni jej nechají na pokoji, a ozvou se jenom, když je sám povolá.

Dalších tři a čtyřicet let to fungovalo k všeobecné spokojenosti. Otta se naučil lépe chránit soukromé úvahy a vzpomínky. Dravenům ukazoval jenom takové, které sám chtěl. Komunikoval s nimi mentálně i nahlas, když nebylo zbylí. Jejich dotěrné a pořouchlé poznámky mu způsobovaly bolesti hlavy, ale někdy se ukázaly jako užitečné, a ve výjimečných případech i zábavné, což Otta nerad přiznával.

Jako Ottumor Šílený Otta zveleboval orkenskou říši. Tvrdě pracoval a statečně dobýval nová území. Oženil se z rozumu s Newinettou z Mandefellu. Spojil tři království, stal se císařem a

zakladatelem nové dynastie. Říkalo se o něm, že je nepředvídatelný, nelítostný a krutý. Že mu není zatěžko osobně řešit i malicherné šarvátky v pohraničí. Nikdo nevěděl, že to dělá proto, aby trojici nakrmil a udržel na uzdě.

Když mu bylo šedesát, málem zemřel rukou úkladných vrahů. Nejdřív ho přiotrávili, pak umlátili jeho vlastním žezlem. Zajímavé, že tehdy mu draveni nepomohli. Ačkoliv jindy byli pohotově připraveni k jeho obraně, tentokrát jen počkali, až bude mít smrt na jazyku, a pak ho přenesli k matce do Podsvětí. Otta si bláhově myslel, že ho Exis od dravenů osvobodí, a mnohem později mu došlo, že draveni na to spoléhali také. Byl přesvědčený, že šlo o zkoušku, ve které obstál, protože místo aby se zbláznil, naučil se s hladovými koexistovat. Byl na sebe pyšný, že to dokázal, ale už se nemohl dočkat samostatnosti. Chtěl studovat tvůrčí magii, chtěl poznávat další světy Metaprostoru, chtěl konečně žít po svém. Přepočítal se.

Líbí se mi, jak spolu vycházíte, prohlásila Exis. Takový dobrý nápad. Řeklo by se obyčejný míšenec. Šoupněte mu za rozhraní tři prapůvodní a nikdo z čistokrevného příbuzenstva se mu nevyrovná.

Ottův věkem zakalený zrak se po přesunu do nové existenční roviny vyčistil a otupělý sluch vyostřil. Mnohem déle trvalo, než se dravenům ve spolupráci s nově osvobozeným magickým rozhraním podařilo srovnat jeho polámané kosti. Exis Ottovi hned zpočátku nastínila, že od něj nečeká intelektuální ani společenské výkony. Žádné studium ani objevné cesty. On a jeho draveni poslouží jako beranidlo proti oponentům a konkurentům z Nadsvětí. A jedině když bude spolehlivý a výkonný, bude k němu osud laskavý.

V oněch dobách, kdy se v Podsvětí zabydloval, utíkal z matčina sídla do ulic Levandia s chumlem dravenů za krkem. Věčně nasupený a dezorientovaný, likvidoval každého démona, který před ním nestihl utéct. Koho nezabil on, toho dostali hladoví.

Hned jak se naučil otevírat vesmírné portály, utekl na sunnisenký měsíc Tzen, což bylo nejdál, kam dokázal zacílit pozornost. Doufal, že draveny přesvědčí, že jim v cizině bude líp, a že možná časem přijdou na způsob, jak se od sebe oddělit. Jakmile se přenesl na tzenskou půdu, a vylíčil své návrhy, spustili neskutečný poprask a násilím ho vrátili nazpátky na nádvoří matčina paláce. A byl to ten nejhorší přesun, co Otta kdy zažil. Protože prapůvodní nepotřebovali tvořit prostorové brány. Používali jiný, daleko primitivnější způsob. Setrvali na místě, a nechali realitu míhat se kolem. Provrtávali se oky v pleteni reality. Jako cizopasný červ se prokusovali pohybujícím se, živým a dýchajícím organismem. Po tomto drastickém zážitku se Otta ujistil, že kosmologické teorie, podle kterých se veškerenstvo neustále kamsi řítí závratnou rychlostí, mají něco do sebe.

Při druhém pokusu o útěk počkal, až dravenům vyhládnou. Vybral vzdálený, téměř neobydlený svět Nokuum, kde se pásla stáda zvěře. Mazlíci milovali lov, a on věřil, že přestanou vyšilovat s návratem. Zezačátku to fungovalo. Draveni honili svince a divoké krodochy, krmili se jejich masem, až byli líní a přežraní. Už pomalu přemýšlel, na jakém místě si postaví dům, když ho znenadání popadli a nešetrně ho přetáhli zpět do riiberionského Podsvětí.

Ukázalo se, že jen reagovali na Exisino zavolání. Teprve tehdy se Otta dozvěděl o matčině pojistce. Stačilo jí vyslovit jejich jména.

Specifické vibrace přinutily draveny k návratu. Opakovanými pokusy Otta ověřil, že na vzdálenosti nezáleží. Jak jména rezonují prostorem, draveni letí ke zdroji a Ottu táhnou s sebou, protože jsou jeho součástí. Jména zná pouze Exis, a nemá v úmyslu se podělit.

Vědomí, že vlastně nikdy neměl šanci na svobodu, Ottovi na optimismu nepřidalo. Chodil oblečený v nikdy nepraných kalhotách z baziliščí kůže, zabalený v plášti s letannatovou podšívkou, z produkce bredeonských zbrojíren. S provokativně vyholenou hlavou a s vousy jako s roštím na podpal vypadal celkově jako vandrák. Exis na truc brázdil naleštěné chodby Dražebního paláce v bagančatech, ze kterých padalo bláto smíchané s krví. Když plnil úkol, při kterém potřeboval udělat dobrý dojem, maskoval zanedbaný zevněšek pomocí té špetky magie, kterou zdědil. Na světy smrtelníků vstupoval obklopený oparem iluze. Ženy mu samy padaly k nohám, slabí muži se mu snažili vlichotit, ti silní s ním chtěli bojovat, ti nejsilnější mu nabízeli přátelství. Ovšem na bohy, arcidémony nebo draky jeho přitažlivá slupka nezabírala. Nesmrtelní podle magického rozhraní snadno rozeznali míšence, a proto nad ním zpravidla ohrnovali nos, a Exis je v tom mlčky podporovala.

Postupně, jak se Otta přizpůsoboval, zadávala mu Exis pestřejší práci. Méně zabíjení, více jednání a pátrání. Cestoval na vzdálené světy, zastupoval matku v obchodních, vojenských či politických jednáních, kupoval nebo kradl vzácné artefakty. Ve stopách svého oblíbeného hrdiny Sarvona se potloukal v ruinách vyvanulých civilizací, pátral v muzeích, archívech a depozitářích. Podnikal to tak často, až to začal mít rád. Zajímal se o staré zbraně, vojenské strategie,

sbíral záznamy dávných bitev tak usilovně, že tyto aktivity dělaly jeho existenci téměř snesitelnou. Dokonce potkával osoby, se kterými si mohl o své vášni povídat, a kterým nevadil jeho pochybný původ, jako byli princ Kher, nadsvětlní strýček Floen, nebo ten raubíř Deo z Nikodemu. Vděčný za přátele začal pomalu od života brát to lepší a ignorovat, co nemohl změnit.

Nedokázal bez námitek plnit rozkazy, které shledával nedomyšlenými nebo zbytečně krutými. Takže občas něco udělal jinak, a potom Exis namluvil, že okolnosti se změnilly a on musel improvizovat. Protože mazlíci byli stále s ním, dalo to hodně smlouvání, aby ho nepodrazili. Někdy se nechali ukecat, jindy se rozhodli Exis požalovat. Ve věci zkázy Seveneku se Otta vzácně shodoval s Exis, že Beriona musí zemřít. Zatímco matčiny motivem byla pomsta, Ottovým motivem byl elixír, který se už nikdy nesmí dostat do nepovolaných rukou. Teď jen, aby draveni nenapraskali, že rozbil tu láhev.

Exis jim za donášení dovolovala nasávat energii z jejího božského rozhraní. Ottu za trest zavírala do kobky pod palácem, ve které skladovala nejvzácnější cennosti. K jeho úlevě takové tresty nikdy netrvaly dlouho, protože draveni zoufale nesnášeli tmu, samotou a hlad. Vylévali si zlost na Ottovi, zahlcovali mu hlavu výčitkami, trojhlasně v různých variantách opakovali a zdůrazňovali, co a proč udělal špatně, on jim stále dokola opakoval, že kdyby nežalovali, žádné útrapy by z toho nebyly.

Byla to jejich stará společná bolest. Svázání v jednom těle pomocí kletby, proti které byli bezmocní. Exis je poštvávala proti sobě navzájem, čímž měla jistotu, že nikdo z nich nezradí.

Zatímco se Ottovy myšlenky toulaly, mučení alchymisty pokračovalo. Zajatec dávno přestal křičet. Teď už se jenom třásl, obracel oči v sloup a tichounce chroptěl. Kůže na jeho krku, zápěstí a kotnících, v místech, kde ho svíraly obruče, byla sedřená do živého masa. Záda, zadek i nohy křížovaly hluboké otevřené rány. Ty starší se už stačily zajizvit, ty čerstvé se právě zavíraly. Cáry magického rozhraní se naježeně tetelily nad povrchem těla.

Uříčená Exis to konečně vzdala. Odhodila bič a zasyčela: „To nepůjde! Jeho vědomí je na sračky!“

Rážovala po vyšetřovně podél zdi, osm kroků tam a osm zase zpět, a lamentovala: „Ta čubka ho úplně vyřídila. Co by se ještě dalo použít?“ Její pravidelná a věčně mladá tvář se rozzářila úsměvem. „Už vím! Santarionský lapač ozvěň! Ten dokáže zpětně zopakovat, co už bylo jednou řečeno.“ Pak její nadšení zase pohaslo. „Ale ten krám funguje jenom na stejném místě, kde k vyslovení došlo. Zpátky na Sevenek ho nedostaneme. Tam už se teď roztahují čmuchalové z Aliance.“

Otta nečinně přihlížel a pevně doufal, že matka už nic dalšího nevymyslí. Nejlepší by bylo, kdyby mu přikázala toho nešťastníka dorazit. Potom by si nemusel dělat starosti, že se uzdraví a znovu ten

dryák namíchá. Zabíjet Otta uměl skvěle. Nemělo smysl to lakovat na růžovo. Udělal by to, přestože věděl, že se ten kluk jenom dostal do špatné společnosti.

Jeho naděje se zhroutila, když Exis výslova: „Už to mám! Jestliže je vědomí mrtvé, vzpomínky se dají odchytnout v mlze věčnosti. V tom nám pomůže Hlubina věčnosti. Van-Dis se onehdy chvástal, že jednu Hlubinu má.“

„Pohlídej mi ho, Ottumore,“ obrátila se na Ottu. „Zaskočím za Van-Disem radši hned, ať nám ty vzpomínky neodletí moc daleko.“ Výhrůžně vycenila zuby. „Ale nejdřív se u všech vedralů běž převléct z těch špinavých hader!“

Malá vzpoura taky vzpoura

Jakmile Exis zmizela, ticho ve vyšetřovně narušoval jen zajatcův sípavý dech. Otta se tím hlupákem nechtěl zabývat. Ještěže má rozum v háji. Ale co když bude ta Van-disova magická vychytávka fungovat? Co když Exis ten zpropadený recept z alchymistovy hlavy přece jen získá?

Představil si matku, jak se postříkaná Paridiánským parfémem rozvaluje na Krassionině nadsvětlním trůně, zatímco zpitomělá Krassiona s úsměvem idiota vytírá podlahu. A co hůř! S elixírem by se Exis rozmáchla doširoka. Co by jí zabránilo dobít základu Aliance?

Chtěla by zavádět nové pořádky v celém Metaprostoru. Nic by jí nebylo dost.

Ne, takové riziko si Otta na svědomí nevezme.

Alchymista musí pryč. Pokud tělo zmizí, Hlubina věčnosti nebude mít k čemu se ukotvit. Ale kamkoliv ho Otta přenese, mazlíci půjdou s ním. Nedá se spoléhat, že by něco takového Exis neprozradili, zejména když se dotyčná rozpálí vztekem doběla. Mít tak něco, co mazlíky rozptýlí nebo aspoň na chvílku oslabí...

Napadlo ho, že v matčině soukromém křídle, nikdy nebyl úplně sám. Exis ho sem pouštěla, když chtěla s něčím pomoci. Z laboratoře ho posílala do knihovny pro knihy, nebo do skladu pro baziliščí vejce. A ten sklad přímo přetékal magickými artefakty. Bedny naskládané vedle sebe, láhve s rozbředlým narůžovělým obsahem, minerály napěchované surovou magií, kovové a kamenné tvarové zářiče z nejrůznějších materiálů. Dračí lebky, prameny jinádích vlasů svázané mašličkami, moderní teleemitory i zastaralá magická zrcadla k dálkové komunikaci mezi soustavami. Akumulátory magické energie, a další serepetičky. Když byla Exis v dobrém rozpoložení, občas o pokladech něco prohodila. To další si Otta nastudoval vlastními silami, protože ho fascinovalo, jak se ve skladu zpomaluje anebo zrychluje běh času. Pokaždé, když tam vešel, zavalovala ho tíha koncentrované magie. Plaval proti proudu husté medové řeky, jejíž vlny ukolébávaly draveny do slastné dřímoty. Vyzozoroval, že jedna nevinná pochůzka do skladu a zpět mazlíky uspí na několik hodin. Z toho usoudil, že někde mezi těmi krámy musí být něco, co draveny paralyzuje. Metodou pokus omyl se mu podařilo vymezit správnou

polici a správný předmět, ale nikdy nedostal příležitost tu věc vynést ven.

Sám pro sebe se zasmál. Exis musela být skutečně hodně rozrušená, když ho tu nechala bez dozoru. Jakmile překračoval práh skladu, draveni se dotčeně vzepjali. Ale než stačili protestovat, magie místa je ochromila, téměř ihned zmalátněli.

V Ottově mysli se rozhostil podivný klid. Dýchal pomalu a pravidelně, ani smítko paniky. Metodicky prozkoumával věci v policích. Co chvíli se nějaký z předmětů zadlouhal do Ottova rozhraní a žadonil o pozornost. Ukryté a nevyužité poklady žily vlastním životem. Vábily, vydávaly nezvučné melodie, které se splétaly do jediné krásné nesrozumitelné písně. Otta si uvědomoval, že nemá času nazbyt. Mezi exponáty nedozírné ceny potřeboval najít jeden, zdánlivě bezcenný. Zavřel oči a naslepo v polici zašátral.

Jeho ruka narazila na cosi tvrdého, oblého a hladkého. Závan chladu ho málem srazil na kolena. Jakmile předmět uchopil, poprvé co pamatoval, ztratil s draveny kontakt. Zůstávali hluboko v Ottově mysli, ale mentálně nereagovali. Jejich stav spíše než spánek, připomínal hluboké bezvědomí.

Otta svíral kámen z Hanova nátepníku! V Sarvonově encyklopedii se o něm psalo, že ho vyrobil vahanský bůh Han pro své generály. Měl je chránit před hladovými démony. Hladoví náleží do rodiny éterických parazitů. Umějí manipulovat myšlenky smrtelníků, nižších démonů a bēsů. Draveni také patří mezi éterické parazity, jenom jsou asi tisíckrát starší, mocnější a mazanější, než obyčejní hladoví. Taková éterická šlechta. Nic na tom nemění všeobecné přesvědčení, že éteričtí

parazité se v Metaprostoru nevyskytují, protože je agenti Aliance dávno odlovili a dali sežrat Launě.

Otta vsunul ledově mrazivý kámen do kapsy a rychle se vrátil do vyšetřovny. Když uvolňoval blekotajícího alchymistu z pout, všiml si, že rány se téměř zahojily. Mohl by ho přenést na nějaký smrtelný svět. Na Zemi, Ok-sawon nebo na Poviikan. Mají tam zařízení, do kterých umísťují lidi, co přišli o rozum, aby si neublížili. Jenomže i tam se čas od času nějaký nesmrtelný zvědavec podívá. Pro takového pozorovatele, by chlápek s rozhraním zářil jako slunce na bezmračné obloze.

Ne, musí to udělat jinak. Dostane kluka do míst, kde by Exis ani nenapadlo hledat. Nebo ještě lépe: ukryje ho tam, kam podsvětní vládkyně z trucu nikdy nechodí. O jednom takovém místě by věděl.

S chlapem přes rameno opustil matčino křídlo, a zamířil do své věže. Bizárová vlákna vetkaná do tapet, drapérií, koberců a závěsů uvnitř paláce spolehlivě mařila všechny pokusy o otevření divokého portálu. Ale stačilo vyjít na balkon.

Město bláznů, riiberionské Nadsvětí

Alchymista ležel na zemi, schoulený na boku s koleny u hrudníku a drkotal zuby. Jeho oči zíraly do prázdna, ruce s olámanými nehty zatínal do pěstí.

Nadsvětí bůh klamu a hazardu Floen, správce Města bláznů, se pochybovačně zašklebil. „Tohle že si udělal sám?“

„Cihus zkombinovaný s dryákem bohyně Šaviry,“ lhal Otta. „Užíval to několik let. Je úplně vymazanej. Proto ho rodina vydělila a posílá ho tobě. Podmínkou je naprostá diskrétnost. Jako snovač bude perfektní. Rozum by mu byl jenom na škodu.“

Floen zavrtěl hlavou. Přešel ke stolku a dvojici pohodlných křesel. „Tak zhuntovaného feťáka jsem ještě neviděl,“ řekl a usadil se. „Jo, ochutnej tohle,“ ukázal na mísu s koláčky. „Pravena je upekla podle receptu Grewiny z Tenerisu. Nepoužila ani špetku magie.“

Otta neměl mnoho příležitostí vidat se s nadsvětím příbuzenstvem. A když k tomu došlo, děti bohyně Krassiony se k němu chovaly jako k prašivému psovi. Sestřenka Pravena, velectěná ochránkyně pravdivých slov, byla ze všech nejhorší. Zatímco Kvilon nebo takový Euthon Ottu okázale ignorovali, Pravena nikdy nezapomněla prohodit pár vřelých slov. *Co to tu máme? Není to ten nepodařený tetin míšenec, co ho vytáhla z orkenského hnoje? A já si říkala, co tu páchne...* Navzdory jedovatým replikám byla Pravena krásná. Čišela z ní jakási těžko definovatelná neposkvrněnost, která Ottu fascinovala.

Floen se zarazil, když si všiml Ottova zarytého výrazu. Narovnal se a obranným tónem dodal: „Nemůžu za to, že nad tebou ohrnují nos. Nemůžu za to, jakým ostudným způsobem tě Exis zaměstnává.“

„Já vím,“ odsekl Otta. Dnes poprvé mluvil s Floenem bez rizika, že to draveni napráskají. Klesl pohledem na alchymistu kroutícího se na podlaze. Nechtěl být vůči Floenovi nespravedlivý, ale uráželo jej, že si o něm strýček myslel, že je padavka, která nemá odvalu vymanit se z matčina vlivu. Floen stejně jako ostatní příbuzní žil v dojmu, že příčiny Ottovy slabosti tkví v jeho smíšenému původu. Lepší to neměnit. S tímto závěrem sebou Otta plácnul do křesla, a jeden koláček si vzal.

Floen si založil paže na prsou a pokýval hlavou. „Předpokládám, že matka o tvém vedleším přivýdělků neví.“

„Předpokládáš správně,“ přikývl Otta. „A byl bych rád, aby to tak zůstalo.“

Floen se křivě usmál. „Konečně se osamostatňuješ. Ale dávej si pozor. Kdybys přeběhl, Krassiona by ti poskytla azyl z čiré zlomyslnosti. A až by s tebou skončila, opět z čiré zlomyslnosti, by tě vydala zpět. Potom teprve bys měl peklo. Mnohem lepší vyhlídky bys měl mimo Riiberion. Přemýšlej o tom.“ Na chvíli se odmlčel, přešel Ottu pohledem od hlavy k patám, a poněkud opatrněji dodal: „Ale ať se vypravíš kamkoliv, dej se předtím trochu do pořádku. Jinak tě v jakémkoliv světě hned první den zavřou pro potulku.“

Otta neodpověděl, protože Floenovi nemohl říct, že on prostě z Podsvětí utéct nemůže. Na znamení přiměří se zakousnul do Praveniny placičky. Pomalu žvýkal, vychutnával si delikátní chuť

medu a vůni koření, jako kdyby ten slintající a huhlající kluk, stočený do klubíčka u jeho nohou, neexistoval. Všude jinde by něco takového bylo považováno za vrchol nevkusů. Ale tady ve Městě bláznů, plném hráčů, feťáků, podvodníků, dobrodruhů a důvěřivých hlupáků všeho druhu, to bylo téměř normální. Bylo obecně známo, že toto město Krassiona svěřila Floenovi poté, co ho zabavila bohu Tanakovi. Tradovalo se, že Město bláznů je jediným místem v Nadsvětí, kde Krassiona Floenovi všechny ty neřestné podniky trpí.

„Divím se, že ještě nevyvanul,“ poznamenal rozšafně Floen, sledující zmítajícího se chlapce.

„To je právě ten problém,“ ušklíbnul se Otta. „Kdyby vyvanul, jeho příbuzní by si oddechli.“

Floen sáhl po karafě s vitrexem a zamýšleně se podíval směrem ke dveřím, které vedly do pověstné Síně snovačů. „Kolik za něj chceš, Ottíku? Mám pocit, že bys mi měl spíš zaplatit, že se o něj postarám.“

„Jeho rodina ti posílá tři sta zlatých hřebenů,“ řekl Otta. Bylo to jen o padesát hřebenů méně, než činila veškerá jeho hotovost. Ale to je fuk. Dnes možná natrvalo opustí riiberionské trojsvětí. Vše záleží jenom na tom, jestli Hanův kámen udrží mazlíky v kómatu natrvalo, či ne.

Floenovy obvykle bezvýrazné rysy se roztáhly mazaným úsměvem. „Takže příbuzní předpokládali, že si ho nevezmu zadarmo, co? A to jsi mi nemohl říct hned, synovče?“ Nadsvětní bůh klamu nadevšechno miloval intriky. Radoval se, když dokázal odhalit lest. Kdyby se Otta o nic nepokusil, strýček by to bral jako urážku. Otta ho měl rád. Floen se nikdy nesnažil dělat lepším, než byl. Otevřeně a

hlasitě o sobě prohlašoval, že je zloděj, manipulátor a podvodník. Někdy až příliš hlasitě, jako kdyby se v tom potřeboval sám utvrdit.

Otta vysázel na stůl peníze a pokrčil rameny. „Kdybys ty prachy nechtěl, tak bych si je nechal. Musel jsem to přece zkusit.“

Floen s úšklebkem přikývnul. Znovu se podíval na alchymistu. „Stejně se mi zdá nějak povědomý. Jeho pravé jméno mi asi neprozradíš. Tak jak mu mám říkat?“

Otta mávl rukou. „Co já vím? Třeba Trubka.“

Floen se potměšile usmál. „Něco se s tebou děje, synovče. Nesvěříš se?“

„Na to je brzy,“ broukl Otta.

Oba věděli, že Exis do Nadsvětí zásadně nechodí, stejně jako její setra Krassiona nechodí do Podsvětí. Ačkoliv jsou všichni původní riiberionští bohové produktem totožného ideového kadlubu, nevraživost mezi oběma vládkyněmi trvá. Záminkou se může stát cokoli: území, partneři, zbraně, magické hračky, smrtelní mazlíci. Bohové z oddělených pantheonů se vzájemně vídali, ale před oběma panovnicemi to zbytečně nezdůrazňovali. A taky bylo obecně známo, že o tom obě semetriky věděly, ale dělaly, že ne.

Opouštěl Město bláznů s rozechvělým srdcem. Draveni stále spali. Měl tím zaručeno, že se matka o jeho kšeftech s Floenem nedozví. Nehrozí, že by mohla alchymistu, alias Trubku, najít a využít.

Hanův kámen v kapse kalhot ho chladil do stehna. Možná, že to vydrží, a dravení zůstanou za katrem navěky. Exis může volat jak na lesy, a oni ji neuslyší. On bude volný! Baval se představou, jak bude Exis řídit, až to zjistí. A co teprve až se ukáže, že alchymista zmizel. Šťastný jako nikdy dříve si otevřel portál a přenesl se na industriálně vyspělý svět Nikodem.

Nikodemské intermezzo

Kráčel širokým štědře osvětleným bulvárem hlavní nikodemské metropole. Nahoře mezi vysokými budovami neslyšně klouzala vznášedla, a vysoko nad mraky burácely motory letadel, startujících z nedalekého vesmírného přístaviště.

Přestože byla noc, Otta mýjel houfy pestře oblečených a dobře živených domorodců. Asi se vraceli z barů a divadel, protože se smáli a povykovali. Poté, co zahlédl svůj odraz ve výloze obchodu se zbraněmi, držel se ve stínech. Měl na sobě stále totéž, co na Seveneku. Otrhaný a špinavý od krve a bláta, vypadal jako vyvrhel. Už se nedivil, že ho na to Floen decentně upozornil. Raději rychle zamířil z osvětleného centra směrem k periferii.

Svět Nikodem byl významným překladištěm strategických surovin. V souvislosti s tím poskytoval zázemí kšeftářům a pašerákům, kteří se drželi poblíž nelegálních heren a barů. Kdokoliv si tu mohl vsadit na sůsí zápasy, sehnat cihusové kapky, koupit otroka na práci

i pro zábavu. V laciných ubytovnách v okolí vesmírného přístavu žili míšenci snad všech smrtelných i nesmrtelných ras Metaprostoru. Mezi nimi se dalo snadno zmizet.

Otta měl u sebe zbývajících padesát hřebenuů. Bylo pozdě litovat, že nenašetřil víc. S trochou štěstí najde ubytovnu pro zahraniční dělníky. Za pár šupů sežene použité oblečení. Potom si sjedná pracovní pohovor. Začne od píky. Klidně bude přenášet krihonitové traverzy nebo umývat nádobí. A po večerech by mohl studovat.

Byla by tu i snadnější cesta. S Deem, majitelem přístaviště, se znali celé věky. Deovi se říkalo „Kníže tichého teroru,“, protože dokázal vydělat na všem a na každém. Deo byl zábavný, extravagantní a mazaný. Měl pod palcem snad všechny potentáty v Metaprostoru vyjma těch z Aliance, ale ani to nebylo úplně jisté. Deo o sobě veřejně prohlašoval, že je s Ottou kamarád. Činil tak s předpokladem, že Otta patří mezi privilegované. Ale jak by reagoval teď? Otta si už nebyl jistý, zda by se dalo na Deovu loajalitu spoléhat.

Směrem od centra se ulice zužovaly. Světla a reklam ubývalo. Otta právě přecházel na druhou stranu ulice, když mu po kůži za krkem přeběhla armáda mravenců. Ťop ťop ťop... Vzápětí ucítil, jak se draveni za jeho rozhraním poprvé zavrtěli. Zaraženě strnul a sáhnul do kapsy. Hanův kámen už nestudil. Byl teplý. A jak ho Otta sevřel v dlani, zahříval se stále víc. Odhodlaně vyrazil dál. V panice se dal do běhu, přesto nemohl ignorovat, že draveni se probouzejí, a že dloubají nehmotnými prstíky uvnitř jeho lebky.

A pak, v jednom jediném záběru, s rozhořčeným sykotem prorazili rozhraní.

Ottovi se podlomila kolena. Byl by klesl na betonový povrch vozovky, kdyby ho draveni neuchopili a kdyby s ním nesmýkli skrze prostorovou pletěň přímo na mramorové dláždění vyšetřovny.

Vzduch kolem ještě vířil, jak se trhliny jsoucna zacelovaly. Otta se pomalu zvedal z podlahy. Bylo mu zle, jako kdyby ho obrátili naruby a hodili do míchačky na beton. Skrze zběsile kmitající kouřově průhledná chapadla dravenů rozeznal matčinu postavu. Stála rozkročená u vyšetřovacího stolu s rukama založenýma na prsou. Zprudka dýchala, jako kdyby se škrábala na vysokou horu. Byla rozcuchaná a zpocená, z jejího elegantního oblečení visely nitě. Stačila by špetka magie, a všechno by bylo zase na svém místě. Tudíž byla vzteky bez sebe.

„Kde jste byli?“ zařvala. Její slova udeřila do prostoru jako tři výstřely z děla. Zdi pokoje se otřásly, ze stěn se začala sypat omítka.

„Na Nikodemu.“ „Na Nikodemu, madam.“ „Byli jsme na Nikodemu, drahá paní,“ odpovídali draveni o překot, zatímco Otta diplomaticky mlčel.

„Kde je Grenedon?“

Světlo časného rána deroucí se otevřenými okny dostalo narudlý nádech. V souvislosti s Exis to nikdy nevěstilo nic dobrého.

„Nevíme.“ „Nevíme, madam.“ „Opravdu nevíme, kde je, velectěná madam,“ odpovídali draveni.

„Ottumore?“ Tentokrát se obrátila na Ottu. „Kde je ten alchymista?“

Ottu potěšilo, že jsou hladoví zmatení. S trochou štěstí nepochopili, jakým způsobem je uspal. V naději, že nepostřehli časový výpadek, rychle sumíroval výmluvu. Nejlepší bude dělat tupého. To mu vždycky šlo.

„Copak on je pryč?“ podivil se. Konečně se postavil, narovnal ramena a drže a zpřímá se na matku podíval. „Chtěl jsem se převléct z těch špinavých hader, jak jsi přikázala. Ale zjistil jsem, že už nic pořádného nemám. Napadlo mě zaskočit na Nikodem a něco vybrat v armádním výprodeji. Ještě, než jsem se dostal na tržnici, přivolala jsi nás zpátky.“ Klesl hlasem a podíval se na prázdný stůl. „Aha, ten kluk je vážně pryč.“ Nakrčil čelo, aby podpořil hloubavý výraz. „Nepřenesla jsi ho do krypty máti? Vypadáš... trochu rozhozeně. Možná jsi to udělala... mimoděk.“

Nevěřicně si odfrkla. „Nikam jsem ho nepřenesla! Když jsem se vrátila z Vansionu, byl pryč!“

Otta vsunul ruku do kapsy a sevřel v dlani zrádný kámen. Aspoň k něčemu pomohl. Draveni nemohli sledovat, jak alchymistu unáší. Všechno dobře dopadne. Udělal překvapený obličej. „Nemohli ho sežrat vedralové? Jestli došli k závěru, že už ho nepotřebuješ...“

„Nesmysl!“ zařvala. „Nic takového neudělali! Ptala jsem se jich!“

„No,“ hekl, „tak to vážně nevím.“

Exis rozlíceně přecházela z jednoho konce místnosti na druhý. „Jeden idiot vedle druhého! Van-Dise jsem zastihla na poslední chvíli. Právě se pakoval z Vansionu. Dostal prý varování, že po nás jde

Aliance. Představ si, že mě ti zatracení gartienští laboranti udali! Že prý nevěděli, že s tím preparátem vyhladím celý Sevenek. A to si mysleli, ti svatouškové, že si to namažu na pleť? Ale bednu iridia si vzali! Van-Dis dává od všeho ruce pryč, protože je posraný strachy. Vůbec nebere v potaz, že s elixírem můžeme celou Alianci přinutit kokrhat! Dokonce mi vnutil Hlubinu věčnosti, aby se mě co nejrychleji zbavil. Mám způsob, jak dostat recept z alchymistovy paměti, ale bych to tu musela mít. Tak kde je?“

„Možná, že ho odnesli agenti Aliance, o kterých mluvil Van-Dis,“ prohodil krotce Otta. Vší silou se snažil, aby nedal najevo, jak moc ho takový vývoj událostí potěšil.

Podezíravě přivřela oči. „Že by to byli oni?“

Snaživě přikývnul. „Netušil jsem, že jsou tak rychlí. Měla jsi pravdu, když jsi říkala, že mají v paláci zvědy. Celá ta organizace je skrz naskrz prohnílá.“

Ale Exis si obratu v jeho rozpoložení všimla. Odjakživa v něm dokázala rozpoznat i ty nejdrobnější jiskřičky radosti, aby je mohla zavčas udupat. Podezíravě přivřela oči: „To je tvoje vina!“ zasyčela. „Měl jsi toho kripla hlídat!“

„Šel jsem se převléct, jak jsi přikázala,“ řekl škrobeně. Věděl, že teď si na něm vylije zlost, protože nikdo jiný není k dispozici. Draveni to taky pochopili a rychle se klidili za rozhraní.

Exis máchla paží. Její magie se do Otty opřela jako ledový závan. Podebrala ho a smýkla s ním o protilehlou zeď. V závěji opadané omítky se chrčivě rozkašlal. Nepokoušel se vstát. Věděl, že ještě neskončila. Při vši té hrůze si pomyslel, jak je skvělé, když Exis

obviňuje ze ztráty Gredona Alianci a ne jeho. Znamená to, že se ho ani nepokusí hledat.

„Neměl jsi dovolit, aby mi Gredona ukradli!“ zaječela.

Znova ho podebrala. Další hod proti zdi. Otta slyšel, jak mu praskají kosti.

„To mám za to, že jsem se starala!“

Házela s ním jako s hadrovou panenkou. Byl by ztratil vědomí, ale ona ho zas a znovu probouzela. Něco s rachotem udeřilo o podlahu. Hanův kámen mu vypadl z kapsy a klouzal od něj stále dál. Zoufale zavyl a natáhl se po něm.

Ale Exis byla rychlejší. Očima plnýma slz a krve sledoval, jak se pro kámen shýbla.

V téže chvíli draveni vyrazili ven: „Vzal to v polici!“ „Tisíc kámen vahanského boha!“ „To kvůli němu nevíme, jak jsme se ocitli na Nikodemu!“ Byli rozdivočelí strachem, že ho Exis brutálně potrestá a oni to odnesou s ním. Otta si hořce pomyslel, že se snad nikdy nepoučí. Čím více budou žalovat, tím horší následky jim to přinese.

„Hanovo uspávadlo?“ Exis se pohrdavě ušklíbla. „Myslel sis, že draveny uspíš, abys mohl nerušeně krást! Chtěl jsi prodávat Deovi moje poklady? Tak proto ses vypravil na Nikodem! Copak jsi mi vzal?“ Postupně zvyšovala hlas. „Copak jsi Deovi prodal? Nesnaž se lhát. Víš, že já se nakonec vždycky všechno dozvím!“

„Nic jsem ti nevzal,“ vypravil ze sebe. „Jenom ten kámen.“

Podívala se na něj tak soustředěně, jako kdyby ho viděla poprvé. „K čemu bys potřeboval uspávadlo, když ne kvůli zlodějně?“ Položila si prst na rty. „Ledaže bys nevěděl, že Hanův kámen působí jenom

dočasně. Ledaže by sis myslel, že je uspí na věky, aby neslyšeli moje zavolání.“

„Nenávidím to tady!“ zasyčel, protože už nebylo co zachraňovat.

Dala si ruce v bok a lítostivě si povzdechla: „Porodila jsem tě. Věnovala jsem ti silné ochránce. Poskytla jsem ti nestárnoucí tělo a pohodlné zázemí! A ty, místo abys ocenil mou péči, jsi mě chtěl opustit?“

Kdyby draveni nebyli tolik uražení, mohli by mu pomoci s léčením. Takto se jeho oslabené a hladové tělo uzdravovalo jen zvolna. Zimnici střídala horečka. Nevěděl, jak dlouho to už trvá. Schoulený do klubka ležel v kamenné cimře plné zlatých trectek. Byly v bednách a krabicích, ale i na zemi. Trojice jeho symbiontů našťvaně vířila skrze něj a kolem něj.

Kdy nám donese něco k jídlu?

Přece nás tu nemůže nechat jen tak?

Proč nám nechce odpustit?

Potřebujeme čerstvé maso. Horkou krev.

Taky si pořád stěžovali na šero a chlad. Neúnavně doráželi s výčitkami. Štvalo je, že jsou potrestaní společně s ním. Za to, že ho neuhlídali, že umožnili, aby je nakrátko zablokoval. Usilovně mu

našeptávali, aby prosil o slitování. Když bude dostatečně přesvědčivý, Exis mu odpustí. A oni jí slíbí, že ho už nikdy nepustí z dohledu.

Třásl se vyčerpáním a žádonil, aby ho nechali spát. Přesvědčoval je, že když usne on, můžou si to dovolit i oni. A kdo spí, hlad necítí. Spánek byl vážně dobré řešení. Pokaždé, když semkl víčka, a než usnul, vzpomněl si, jak ho Exis držela za kotník a vlekla ho všem na očích chodbami Dražebního paláce. Nejspíš to vypadalo poněkud nedůstojně, ale byla tak vzteklá, že ji ani nenapadlo požádat o pomoc strážné. Když sestupovala dolů do sklepa, Ottova hlava narážela o schody, a draveni podrážděně syčeli. Až je všechny dopravila do jejich současného útočiště. Protáhla je řadami beden a plácla s nimi ke stěně.

Nedovolíte mu pohnout se z místa! Ani na krok! nařídila dravenům. Jinak vás všechny vespolek nacpu do krihonitové bedny, zasypu vás feentexovým štěrkem a pošlu Launě k večeři.

Otočila se na patě a zamířila ven. Na malý okamžik se zastavila, jako kdyby si na něco vzpomněla. Zalovila v kapse pláště a vytáhla vahanský artefakt. „Han jich prý vyrobil celkem dvanáct a usadil je do náramků,“ prohodila. „Pro každého generála jeden. Uspávají hladové démony, ale na draveny jsou slabé. Byli mimo jen chvíli, než se magie kamene vyčerpala.“ Podržela kámen v dlani a dýchla. V šeru kobky zaplátl bílým světlem, jeho povrch se potáhl námrazou. „Nabíjí se takto, ale k ničemu ti není.“ Potutelně se usmála a nechala kámen vyklouznout z prstů na podlahu, dobrých deset kroků od Otty.

O rok později
Barva strachu je černá

Viola nevěděla, kam se má podívat dříve. Tak tohle je ta slavná Podsvětní galerie bohyně Exis! Kráčela po rudém koberci uličkou mezi skříněmi a policemi. V prolukách stály podstavce se sochami démonů, bohů a draků. V nehybném vzduchu se vznášely prastaré vůně. Vodní lampy zavěšené na dlouhých řetězech postupně zesilovaly záři, když pod nimi někdo procházel a zase pohasínaly, když se ten někdo vzdaloval. Pozorované z dálky, zeslabené do barevných jiskřiček, připomínaly hvězdy na noční obloze. Na hlavní prohlídkovou trasu v pravidelných odstupech navazovaly chodby vedoucí do stran, které byly, kam až oko dohlédlo, lemovány dalšími úchvatnými kousky.

Některé věci se podobaly exponátům v babiččině soukromém archívu, ale byly tu i hromady padělků a laciných krámů. Ty tři plastiky vahanských bohů za řetězovou přepážkou mají sotva cenu materiálu, ze kterého byly vytesány. A tamta soška rozšklebeného baziliška z pozdně netrebské éry vypadá hrozivě, ale jinak je neškodná.

Skutečnou pozornost si zaslouží tady ta vyvolávací tabulka. Vypadá jako placka z bláta, do které někdo z rozmaru dloubal klacíkem, a pak ji zapomněl v blízkosti ohniště. Vlivem žáru se bláto s vrypy přeměnilo v keramický střep, který přetrval tisíciletí. Přestože tabulka vypadá naprosto bezcenně, obklopuje ji silové pole. Clona tu věc nechrání před zloději, nýbrž jí zabráňuje ovlivňovat okolí. Kletba

vyjádřená grafickými znaky a fixovaná ohněm je stále funkční a pořádně silná, protože navzdory bariéře trochu prosakuje – což Viola ucítila podle mrazivých výbojů, které se bolestivě tříštily o její pokožku, jakmile se k tabulce přiblížila.

Chtěla vědět, odkud taková vražedná tabulka pochází a co způsobuje, i když bylo docela dobře možné, že už to upadlo v zapomnění. Dalo by se to zjistit, kdyby se někdo pokusil tabulku zničit. Následky by mohly být různé. Třeba by z Podsvětí zmizely všechny špendlíky. Nebo by se voda v řekách proměnila v kolomaz. Ale Violu zajímaly i další vystavené věci. Jak jsou staré, kdo je poprvé popsal a zařadil do katalogu, jaká je jejich hodnota umělecká, historická, užitná, sběratelská.

Kráčela po babiččině boku a pravidelně dýchala, aby samým rozrušením nevyletěla ke stropu. Vlastně by se tolik nestalo, protože výjevy rámované žebrovím klenby, pojednávající o trojném dělení Riiberionu, přímo žadonily o podrobnější prozkoumání. Na jazyku ji svrběly desítky otázek, ale neodvažovala se je vyslovit, protože její babička, emeritní robustuanská královna Klarisa, nebyla v nejlepším rozpoložení.

Dnes po večeři se Klarisa k Virole nenápadně přitočila a požádala ji, aby se dva cykly před půlnocí dostavila do skleníku s kolíviemi. Prý jí potřebuje něco důležitého říct. Když tam Viola přišla, babička už na ni čekala. Tvářila se nezvykle vážně. *Udělal jsem chybu, a musím ji napravit, holčičko. Ty jsi jediná, kdo mi s tím může pomoci, vysvětlovala. Nedávala jsem si pozor na pusy. Před nevhodnými osobami jsem se zmínila, že mám v opatrování Sarvonovy deníky. A okamžitě mi byla*

nabídnuta závratná suma k jejich prodeji. Samozřejmě jsem to odmítla, ale odůvodnila jsem to způsobem, který to ještě zhoršil. Řekla jsem, že můj vnuk Gredon ty deníky právě studuje, protože obsahují návody na zapomenuté elixíry.

Protože celá rodina kvůli bratrově podivném zmizení už rok žila v horečnatém oparu, bylo pro Violu snadné se dovtípit, že ta nepromyšlená babiččina zmínka o denících a Gredonovi, může s tím zmizením souviset.

Ještě jsem to nikomu neřekla, protože mám jenom podezření, upozornila Violu Klarisa. Ale s tvou pomocí bych mohla získat i důkazy. Chceš přece bratra zachránit?

A Viola samozřejmě chtěla.

Přeneseme se do riiberionského Podsvětí, řekla Klarisa. Přinutíme Exis, aby ti dovolila nahlédnout do Hlubiny věčnosti. Pokud je Gredon naživu, měla bys ho díky Hlubině najít, protože jste těsně rodově spříznění, protože jsi mladá a nepoznamenaná nečistými kouzly.

Klarisa z nějakého zvláštního důvodu odvedla Violu do koňské ohrady. Otevřela portál právě tam, místo aby to udělala na nádvoří, pod běžným dohledem vojáků matčiny gardy. Dále přišlo Viole zvláštní, že babička pro přesun na Riiberion zvolila portál, zatímco se běžně mezi světy přemisťovala prorůstáním. Ještě v té koňské ohradě Violu napadlo, jestli by neměla babičku zastavit, a jestli by nebylo lepší se o všem poradit s rodiči. Jenže otec byl tou dobou v cizině, a matka by po Klarisině rok odkládaném přiznání nejspíš v záchvatu zlosti zbořila palác. Ne. Lepší bude to neodkládat.

A tak byli zde, v Podsvětní galerii. Jejich hostitelka, dáma oblečená v bílé tunice a pohodlných šedivých kalhotách, vůbec nevypadala na hrozivou a nejmocnější vládkyni riiberionského Podsvětí. Když o ní Viola četla, představovala si ji v nazdobených rudých šatech, ověšenou šperky a závoji, s dlouhou hřívou černých vlasů, které dramaticky povlávají v průvanu. Vlasy skutečné Exis byly temně hnědé, stočené do jednoduchého drdolu. Byla to hezká žena s hladkou bledou pletí. Její oči byly temné, se zlatým kroužkem kolem duhovky. Byla by působila i přívětivě, ale když mluvila s babičkou, sálal z ní chlad a ostražitost, jako kdyby čekala útok.

Tak to je tvá nejmladší vnučka? Pěkné dítě, poznamenala Exis, když Klarisu s Violou vítala.

Viola udělala pukrle, ale Exis to sotva zaznamenala. Mluvila výhradně s Klarisou, jako kdyby Viola byla loutka nebo kus dřeva. Violu to neuráželo. Spíš ji znervózňovalo to napětí, které mezi babičkou a Exis panovalo. Jako kdyby si ty dvě chtěly skočit po krku.

Ano, to je Viola, přisvědčila Klarisa. *Je jí teprve čtrnáct. Je pro hledání v Hlubině ta nejvhodnější. A ty jí to umožníš. Jenom tak dokážeš, že s tím únosem nemáš nic společného.*

Navzdory tomu, že Viola cítila, jak to mezi Exis a babičkou skřípe, jakmile vstoupily do podzemní galerie, ocitla se ve splněném snu. Zatímco procházely uličkou divů, vnímala rozhovor obou dam jen jako otravné brebentění. Věděla, že se znají věky. Doufala, že se záhy dohodnou. Ale to, jak obě zvyšovaly hlasy, ji přimělo znovu se do jejich diskuse zaposlouchat.

„Už jsi s tím vážně únavná, Klariso,“ lamentovala právě Exis. „Tisíckrát jsem ti přísahala, že naposledy jsem s ním hovořila na dostizích u Van-Dise. To jsou skoro dva roky.“

„Najisto vím, že lžeš,“ obořila se na Exis babička. „Grewina tě s ním viděla na kavanském festivalu Fialových mračen. Bylo to půl roku po dostizích. A prý s vámi byli i Van-Dis a Beriona. Zatracené diáře! Tvrdím, že právě vy tři jste mého vnuka unesli! Kvůli těm receptům!“

„To je urážka!“ křikla Exis. „Takové žvásty odmítám poslouchat!“

„A taky si myslím, že Grenyho zmizení,“ pokračovala záštiplně Klarisa, „souvisí se zničením Seveneku. Nevyšetřují tě kvůli tomu agenti Aliance? Nenapařili ti tak náhodou za masové ohrožení domácí vězení?“

„Nemají žádné důkazy,“ odsekla Exis.

Klarisa se mrazivě usmála. „No jistě. Ten postřík od gartienských sis objednala k likvidaci molů ve skříni. Do konce svých dnů budu litovat, že jsem se pochlubila, jak je ten chlapec šikovný.“

Viola si při vzpomínce na bratra trhaně povzdechla. Gredon byl o deset let starší než ona. Nevídali se často, protože studoval mimo domov. Poslední dobou si s rodiči moc nerozuměl, a teď byl nezvěstný. Otec s matkou kvůli němu převracejí Metaprostor vzhůru nohama, chytají se každé stopy. Viola ještě nikdy nezažila, že by byli z něčeho tak zoufalí. Proč jenom babička s tím přiznáním čekala tak dlouho?

Mezitím jejich trojice dospěla ke dveřím na protilehlém konci sálu, u kterých hlídali čtyři zubatí a šupinatí démoni. Tam se Exis zastavila,

a obrátila se na Violu: „Řekla ti babička, jak je takové zírání do Hlubiny věčnosti nebezpečné?“

Viola v té chvíli cítila, jak se do jejího rozhraní zabodávají ostré jehličky Exisina vzteku. Zatoužila se vrátit domů. Na myslí jí vytanuly časté matčiny poznámky na babiččinu adresu, které zněly jako varování: *Tvoje babička je stovky let stará a mnoho let úspěšně vládla celé Robustue. Přesto má asi tolik zodpovědnosti jako tříleté dítě.*

„Ona to zvládne,“ pronesla sladce Klarisa. „Viola je mladé nevinné děvče. Její rozhraní je tak čisté, jak je to jen možné. Navíc je s Gredonem stoprocentně pokrevně spřízněná. Díky tomu se v Hlubině na bratra napojí, ať už se s ním stalo cokoliv. A ty přece nemáš co ztratit.“

Exis obdařila Violu dlouhým zkoumavým pohledem. „Tahle možnost mě nenapadla,“ pronesla zamýšleně. „Jestli je ta holka panna, mohlo by to fungovat. Vlastně bych taky ráda věděla, co se s tím hochem stalo, abys mě konečně přestala pronásledovat.“

Viola se pod vlivem magie sálající od Exis otrásla. Její zorné pole se zúžilo, až viděla jen obrovské oči s hnědožlutými duhovkami, ve kterých jiskřily zlaté žilky, s černými zřítelnicemi uprostřed, které vábily a přitahovaly, slibovaly. Pochopila, že bohyně hledá skulinku v jejím rozhraní, aby se dostala k jejím aktuálním myšlenkám. Jenže to by Viola nesměla být dcerou svého otce. Ochranu před mentálním útokem s ní Trajanis trénoval, sotva se naučila mluvit. *Hlavně žádnou paniku! Dýchej plynule a zhluboka. Zaměř se na formu a udržuj ji celistvou.*

Vzduchem zavířila vůně mladého listí. Na Violino rameno dopadla babiččina paže. Jakmile ji Klarisa k sobě přitiskla, vábení od Exis bylo to tam.

„Můžeš mi říct, drahá Exis, co to mělo znamenat?“ zasyčela Klarisa. Elegantně pohladila Violu po vlasech, aby dala najevo, že má všechno pod kontrolou. Viola se ani nemusela dívat na babiččinu tvář. Věděla, že právě teď se Klarisa na Exis usmívá tak roztomile, jako kdyby se hotovila rozkrojit narozeninový dort. Právě v takových chvílích bývala robustuanská ex-královna nejhroživější.

Hostitelka zjevně nevěděla, jak z toho vybruslit. „Jenom jsem si chtěla ověřit, že je dost silná, aby Hlubinu zvládla.“ Oči jí škodolibě zaplály. „Přece nechceš přijít o další vnouče. Předpokládám, že tvá perfektně kralující dcera a její super dokonalý manžel o tvém pochybném experimentu nevědí.“

„To není tvá starost,“ vyštěkla Klarisa.

Už při samotné představě, jak by rodiče řádili, kdyby jen tušili, do čeho ji babička namočila, se Violino čelo orosilo potem. *Ty jsi snad přišla o rozum, máti! Křičela by na Klarisu královna Eryn. Vzala jsi Violu do riiberionského Podsvětí? Vzala jsi mou nevinnou holčičku k Exis? Co to bude příště? Nechceš ji vzít na dýchánek k Merrikanské obludě?*

Exis je uvedla do strohé, bíle vymalované místnosti se špalírem skříní a prostými lavicemi podél stěn. Uprostřed stál vysoký kamenný kvádr obehnaný zábradlím. Vypadalo tak bytelně, jako kdyby

ohrazovalo hlubokou propast. Na vrcholku kvádru byl připevněný obyčejný malý oválný rám. Byl prázdný. Připomínal rám od zrcadla, které někdo rozbil a pak uklidil střepy.

Zatímco Exis udělovala pokyny strážným, sundala si Klarisa plášť. Nebyl to žádný módní výstřelek. Byl utkaný z kvalitní látky a blýskaly se v něm perleťově stříbrné nitky, ale lemování se místy třepilo. A brož z černého kovu, kterou se dal plášť sepnout kolem krku, taky moc parády nedělala. Viola už několikrát zaslechla matčiny lamentace, že ten babiččin plášť je pro ostudu, a že ho měla dávno vyhodit. Ale Klarisa z nějakého podivného rozmaru na tom plášti lpěla a nosila ho pokaždé, když opouštěla Robustuu. A o té broži jednou poznamenala, že pochází z pozůstalosti staromizeonské bohyně Brexy, a že funguje jako rezervoár magických sil pro případ, že by se dostala do úzkých. Takovému předmětu se říká magimulátor. Viola z brože žádný extra potenciál necítila, kromě slabých mihotavých impulzů, kterými rezonovaly i věci zcela obyčejné, když byly dlouho v přítomnosti nesmrtelných.

„Aby ti nebyla zima,“ řekla Klarisa a položila Viole plášť kolem ramen.

Viola na tím zjevným nesmyslem nakrčila nos. Její magické rozhraní je silné. Jak by jí mohla být zima? „Ale já vůbec nevím, co mám dělat.“

Klarisa přimhouřila oči a tónem, kterému nebylo radno odporovat, zaševalila: „Budeš se upřeně dívat do toho rámu a myslet na Gredona. Tvoje rozhraní se rozšíří. Nasměruješ ho do Hlubiny a ponoříš ho do ní. Přirozeně ne úplně. Představ si, že výběžky rozhraní

jsou jako prsty u nohou, které máčíš v tekoucí vodě potoka. Pokud je bratr naživu, najdeš jeho myšlenky a my pak budeme vědět, kde ho hledat. Kdyby naživu nebyl, zachytíš jeho vzpomínky, ale to se doufám nestane.“

Klarisa přistoupila k zábradlí a zaťukala na ně. „Je z krihonitu. Udrží tvé tělo v bezpečí, abys do Hlubiny nespadla.“ Ukázala na lavice podél stěn. „Já a Exis budeme celou dobu tady. Nemůžeme být blíž, abychom tě při napojování nerušily. Hlavně se ničeho neboj.“

Viola se podívala na Exis. Ve tváři podsvětní bohyně nenašla ani stopu po předchozí zášti. Viděla v ní dychtivost.

Obemkla ruce kolem zábradlí a roztřeseně vydechla. Popravdě si nedokázala představit, jak by mohla do Hlubiny spadnout. No tak dobrá. Pravidelně a důkladně dýchala a soustředila se na rozšiřování rozhraní. V místnosti se rozjasnilo, protože Violina pokožka se rozsvítila.

Zírala do rámu a myslela na bratra.

Gredon měl zelené oči po mámě a světlé vlasy po otci. Byl knihomol a experimentátor. Ve skladu ovoce si zbudoval laboratoř, ze které se často linul smradlavý dým. Když se Viola vyptávala, co tam provádí, vyháněl ji ven. Viole bylo teprve pět, když Gredon odešel studovat analytickou chemii na Sunnisen a později kreativní magii na Bredeon. Chtěl se stát alchymistou. Toužil obnovit prastaré zapomenuté umění vahanských bohů, které v sobě spojovalo chemii

ukotvenou na exaktních materiálních základech a kreativní magií nejvyššího řádu, která vyvěrala z ryze subjektivních předpokladů konkrétní tvůrčí bytosti. Viola tomu tak úplně nerozuměla, ale přesně to bylo o alchymii napsáno v Sarvonově encyklopedii.

Gredon se vracel domů méně často než starší bratři. Viola několikrát zaslechla, jak si o něj rodiče dělají starosti. Nevadilo jim, že bratr tahá na světlo prastaré a dávno zapomenuté vědecké odvětví. Ale děsilo je, že s tím začíná příliš brzy. *Není dostatečně zralý na tak nebezpečné věci*, lamentoval otec. *Nemá dost silnou vůli ani disciplínu. Může podlehnout manipulaci, naletět darebákům.*

Teď usilovně myslela na Gredonovy zelené oči a zírala do rámu. Nejdříve v něm viděla jen protější zeď, ale pak se oválná plocha rozmlžila. Začaly v ní vířit šedé a fialové spirály...

Zaslechla za zády vzrušené vyjeknutí, ale vzápětí ji víření z rámu vtáhlo dovnitř.

Ocitla se v rozlehlé jeskyni plné temného modrého světla. Slyšela tlumené šepotání. Uprostřed na zemi se krčily nějaké postavy. Nebylo jim vidět to tváří, protože měly na sobě pláště s kapucemi. Pak se prostora rozsvítila sérií jasně modrých blesků. Vzduch praskal energií.

Cítila se lehká jako pírkó, chtělo se jí létat. Ale pak si vzpomněla, že má hledat Gredona. Snažila se v tom šepotání rozeznat slova. Ale zaznamenala jen nesrozumitelné brumlání. To že by měly být bratrovy vzpomínky? Nebo myšlenky? Necítila nic, co by s Gredonem jakkoliv souviselo. Byla zklamaná. Chtěla se k těm postavám dostat blíž, aby si je prohlédla, ale narazila na neproniknutelnou bariéru. Jako kdyby vlákna jejího rozhraní

natažená skrze jsoucno dosáhla na hranici, za kterou už to dál nešlo. Takže co teď? Měla by se více snažit?

Sebrala veškerou odvahu a zatlačila.

Prááásk. Modře osvětlený sál, jeskyně, nebo co to vlastně bylo, všechno zmizelo. Bariéra ji odmrstila jako kdyby byla z gumy. Viola plavala tmou, která se rozprostírala donekonečna.

Dostala strach. Co když se ztratila? Co když už nikdy nenajde cestu ven? Cítila potřebu se v té tmě ukotvit, kdekoliv, jakkoliv. Pod vlivem paniky se začala samovolně přeměňovat. Její buňky poslušné evolučnímu odkazu stromistích předků z matčiny strany zareagovaly na pocit ohrožení. Z nohou a z paží jí rašily tenké, magií prskající kořínky, a hledaly místo, kam se uchytit.

Skrze ty kořínky Viola ucítila pevnou půdu pod nohama. Nahmatala spáry mezi kameny vysypané pískem... Někde v dálce slyšela skřípavé kovové zvuky a zděšený křik. To znamená, že její vědomí bloudí ve tmě, ale tělo je pořád ještě přítomné v kabinetu Exis.

Violiny přeměněné tělesné části zoufale prahly po ukotvení. Potřebovala se zorientovat. V současné situaci to nepůjde jinak než zakořeněním. Musí to udělat, přestože by ji nikdo v takovém stavu neměl vidět. Věděla, jak asi vypadá zvenčí. Její fyziognomie se mění. Pleť se zvrásňuje, údy se prodlužují a větví. Chtěla to zarazit, ale už bylo pozdě. Proměna se přelila i přes oblečení a boty a podobná nákaze nutila strukturu hmoty se přeskupit a prodrat se do podloží.

Nebyla v proměňování ani zdaleka tak dobrá jako její matka i babička. Ty dvě díky vyššímu podílu stromistích vloh uměly zakořenit v jednom místě, a prorůst skrze hyperprostor do míst

ležících v sousední soustavě. Violin pradědeček Nitriven, který pracoval pro Alianci, se prý dokázal ukotvit v Metaprostoru a prorůst až za Předěl.

Viola to uměla jen na krátké vzdálenosti, protože byla mísenka. A právě teď prorůstala vrstvami malty mezi kameny. Prorazila si cestu podlahou, až jí propadla, a jako zralá hruška hupsla na hromadu drobných tvrdých předmětů. Kovově to zachrastilo.

Téměř samovolně přeměnila vláknitou strukturu stromistího těla do lidské podoby. Oddechla si, jakmile zaznamenala obrysy okolí. Nějaký nábytek. Hodně nábytku.

Její smysly se vracely k normálu. Vyškrábala se na nohy a rozhlédla se. Nacházela se uprostřed závěje mincí, a klenotů, v nějaké podzemní pokladnici. První dojem nepořádku popíraly pravidelně vyskládané bedny s mosaznými štítky, které jako obrovské cihly vytvářely stěny, stojící v osmi řadách. Uličky mezi stěnami tonuly v šeru, ředěném přízračným světlem jediné vysoko zavěšené vodní lampy.

Brodila se hromadou penízků za roztomilého cinkání. Cítila nesmírnou úlevu. Tohle prostředí si dokáže osahat. Odtud najde cestu ven. Hlavně, že už není v té nekonečné tmě.

Sebrala ze závěje minci. Byla těžká a velká jako dětská dlaň. Na líci byla vyražená podobizna nějakého vladaře zachycená z profilu. Na rubu byl erb, který neznala. Znaky pod ním nedokázala přečíst. Písmo připomínalo archaické qiály, které naposledy užívali mizeonští debhátarové před deseti tisíci lety. Teprve po chvíli si uvědomila, že mince v dlani pálí. Rychle ji odhodila.

Buch, buch, buch, duněla jí krev v žilách. Sípavě se nadechla při představě, že musí urychleně najít cestu k babičce, která bude div živá strachem.

Procházela uličkou s nadějí, že najde dveře. Zapotácela se, protože na něco šlápla. Zvedla tu věc z podlahy, aby si ji pod mizerným světlem lépe prohlédla. Vypadalo to jako obyčejný oblázek, který se vešel do dlaně. Na obvodu měl rýhu, jako kdyby byl kdysi do něčeho zasazený. Mezi tím zlatem působil až nepatřičně. A byl nezvykle studený. Přímou mrazil. Nepříjemný pocit na kůži Violu přinutil kámen odhodit. Nevadí, protože už jeden takový, stejně mrazivý, má doma. Dostala ho předloni od babičky k narozeninám. *Pochází z nátepníku vahanského boha Hana, řekla jí tehdy Klarisa. Velice vzácná věc, ačkoliv vypadá tak nenápadně. Han je vyráběl nejvěrnějším vojákům. Magie těch kamenů měla chránit před hladovými démony.*

No tak dobře, jde se zpět. Otočila se k návratu. Ve chvíli, kdy udělala první krok, postřehla pohyb. Bylo to nenápadné. Něco černého vzadu v temnotě. Spíš závan vzduchu než zrakový vjem. Jako když se zavlní těžký látkový závěs.

Okamžitě se opanovala. To jsou jenom nervy. Znovu vykročila v úmyslu dostat se ke zdi.

Potom se zpoza jejích zad vyplížily ty stuhy. Vypadaly jako utkané ze studeného kouře. Připomínaly matně se lesknoucí smuteční závoje. Zatím se Violy nedotýkaly, jen se vlnily v ladných smyčkách v blízkosti jejího těla.

Chtěla utíkat ke zdi, než ji to obklopí a sežere, ačkoliv něco hluboko v ní ječelo, ať sakra rychle zakoření, jenom ať už je pryč.

Zavalily ti tíha a chlad. Strachem ohromené tělo měla jako z kamene. Jen stěží dokázala udělat další krok.

Potom se ozvalo tichounké syčení. Linulo se zpoza Violiných zad i z těch černých stuh a závěsů. Postupně se rozrůznilo v hlasy, ze kterých šla hrůza. Šelestily a zpívaly jeden přes druhý. Tichounce, a přesto srozumitelně skandovaly v určitém rytmu stále totéž:

„Jídlo. To je pro nás! Jídlo. Pro nás!“

„Magie a krev. Silná stará magie. Voňavá horká krev. Magie a krev.“

„Konečně se na nás dostane. Konečně. Konečně se na nás dostane.“

„Lepší časy se blíží. Lepší, blahobytné časy.“

„Mladé a čerstvé maso. Tak čisté a měkké. Mladé a čerstvé.“

Jakmile se její obavy, že má být sežrána, potvrdily, uklidnila se. Bylo to, jako když se splní to nejhorší, co jeden může čekat. Kámen rozrazí hladinu a udělají se kola, ale po chvíli je hladina opět nehybná. Co ještě můžete ztratit? *Pokud něco potřebuje potravu, dá se to zabít*, říkal vždycky otec. Popravdě, Viola nevěřila, že by tu věc dokázala přeprat. Ovšem další otcova poučka zněla: *Když něco nedokážeš zabít, vyjednávej*. A ještě další: *Když to nezabírá, vyjednávej dál, abys získala čas*.

Závěsy ztuhlého kouře na ni stále naléhavěji dorážely. V potřebě je od sebe odehnat rozepnula sponu. Strhla si z ramen babiččin ošuntělý plášť a začala se jím ohánět, jako kdyby vyháněla z pokoje roj vos.

„Tumáš! Tumáš! Nažer se!“

Stuhy zasyčely a stahovaly se pryč.

Samozřejmě věděla, že babiččin plášť není jen obyčejným kusem hadru. Dál jí mávala, aby dravce zahнала, co nejdál. Stuhy se stahovaly do jednoho jediného místa. Vracely se ke zdroji. Nacházel se na konci uličky, na opačném konci místnosti.

Vypadal jako hnízdo spletené z vlajících závojů temnoty, ale uvnitř toho všeho bylo něco dalšího. Stuhy se do toho zatahovaly, jako kdyby je to pohlcovalo, až bylo možné rozeznat tvar lidské postavy sedící se zkříženýma nohama, opírající se o zeď.

Povrch té bytosti byl černý a drsný, místy se odlupoval jako kůra usychajícího stromu. Až na to, že ty uvolněné visící kousky čeřily vzduch pohybem, jako kdyby žily samostatným životem. Viola v nich rozeznala konečky těch závojů, jejichž prastará a koncentrovaná magie byla teď zahnaná do úkrytu zjevně bezvládného, možná dávno mrtvého těla.

Potom ten tvor otevřel oči. Byly jedovatě žluté, jako když do žluté barvy přimícháte kapku modré. Sálaly z nich zloba a zmatek. Na obličejích, jehož rysy působily díky drsné a matně černé textuře jako spečené, se něco zavlnilo.

Tvor promluvil: „Voníš strachem.“ Jeho hlas byl hluboký a zněl ochraptěle, jako kdyby ho nepoužíval. V kontrastu s okolnostmi byl jeho tón výsměšný až lehce škádlivý.

A vzápětí se ozvalo zpívání a ševelení oněch původních hlasů, které Violu přivítaly. Znely mnohem jasněji, ale vycházely z téže bytosti:

„Mladé maso, co voní strachem.“

„Horká krev rozvířená do sladké chuti.“

„Silná stará magie.“

Kolem hnízda byly poházené rozdrčené kosti. Vysušené a zažloutlé. Nebylo poznat, jestli patřily zvířatům, démonům nebo smrtelníkům. Violu ovanul odporně sladký zápach. Byla vyděšená, jako ještě nikdy v životě. Po zádech jí stékaly horké potůčky lepkavého potu. To je konec.

Stuhy temnoty se opět začaly vysunovat ven z tvorova těla. Jako kdyby jim její strach dodával odvalu.

Tvor, který šepotavým stuhám poskytoval útočiště, zatím dál klidně usazený jako na pikniku, chrčivě poznamenal: „Pěkný plášť.“ Natáhl ruku podobnou uschlé větvičce a sykl: „Dej mi ho!“

Urputně zavrtěla hlavou. „Ani ve snu!“

Něco se v černé tváři zavlnilo. „Plášť s jinádími vlasy tě neochrání. Můžeš si to usnadnit, když se nebudeš vzpírat. Konec přijde rychle. Ani to nebude bolet.“

„Nenechám se sežrat,“ vyjekla.

„Je mi líto. Oni mají hlad,“ namítl tónem, který byl směsicí dychtivosti a jízlivosti.

„Přesně tak!“ zašuměly tři další hlasy. „Je tady. Plná lahůdkového strachu.“

Uchopila zmuchlanou látku pevně do obou rukou, a znovu se s ní ohnala. „Dejte mi pokoj!“ křičela.

Třásně zacouvaly směrem k hostiteli. Ale po chvíli znovu vyrazily do útoku. Kouzlo pláště nezabíralo tak, jak Viola doufala. *Jestli to*

nemůžeš porazit, vyjednávej, zněla otcova poučka. „Mě nedostanete!“ zaburácela. „Nechcete něco jiného? Třeba to mám!“

„Máme jenom hlad!“ zasyčely trásně trojhlasně.

Viola třeštila oči do mihotavého poloprůhledného klubka. Ty bytosti jsou evidentně spíš energetické povahy než povahy hmotné. Možná chtějí maso, protože jim chutná. Ale mohou se nakrmit i jinak. V náhlém záchvatu inspirace nahmatala na límci zmuchlaného pláště černou sponu, obsahující magickou energii pro krizové situace. „Samotná magie vám nestačí?“ vyhrkla. Urvala sponu a hodila ji trásnitému monstru do tváře a křikla: „Nažerte se!“

Černé stuhy zavířily.

Odhodila plášť a vyrazila ke zdi. Už v běhu se přeměňovala. Zajela kořeny do spár mezi dlaždicemi. Její tělo se rozvětvilo a ona vši silou prorůstala zdí. Tlačila se pryč tak vehementně, až se stěna roztřásla. Bylo jí to jedno. Stále cítila, jak na ni ty stuhy dorážejí, jak na ní ulpívají, a jak se pokoušejí z ní odsát veškeré teplo.
